
XVIII LUKU

NEUVOSTOLIITON SIIRTYMINEN KOMMUNISTISEN YHTEISKUNNAN LAAJAMITTAISEN RAKENNUSTYÖN KAUTEEN. PUOLUEEN XXI EDUSTAJAKOKOUS

1. Kansantalouden kehittämisen seitsenvuotissuunnitelma Neuvostoliitossa tapahtuvan kommunistisen rakennustyön ohjelman elimellisenä osana

Puolueen XX edustajakokouksen päätöksiä toteuttaessaan neuvostokansa pääsi huomattaviin tuloksiin talouden, kulttuurin ja tieteen kehityksessä. Entistä ilmeisemmäksi kävi, että sosialistinen talousjärjestelmä tarjoaa loputtomasti mahdollisuuksia tuotannon kehitysvauhdin nopeuttamista ja työtätekevien elinolojen parantamista varten. Tuotantovoimien kehityksessä saavutettu taso todisti, että Neuvostoliitossa olivat olemassa kaikki edellytykset siihen, että voidaan siirtyä korkeampaan vaiheeseen kommunistisessa rakennustyössä.

Puolue otti ajoissa huomioon sen, että Neuvostomaan kehityksessä oli alkamassa uusi kausi. NKP:n XX edustajakokous asetti tehtäväksi laatia useammaksi viisivuotiskaudeksi maan taloudellista ja kulttuurillista kehitystä koskevan perspektiivisuunnitelman. Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen nelikymmenvuotispäivälle omistetussa Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston istunnossa N. S. Hruštšev esitti ne tärkeimmät tavoitteet, joihin on päästävä maan tuotantovoimien kehityksessä lähimpien viidentoista vuoden aikana. Mainitussa ajassa tuotanto kasvaa teollisuuden ratkaisevilla aloilla runsaasti kaksin-kolminkertaiseksi. Viideksitoista vuodeksi laadittu kansantalouden kehityksen perspektiivisuunnitelma on taloudellinen ohjelma kommunismin rakentamiseksi Neuvostoliitossa.

Puolueen XX edustajakokouksen päätösten sekä puolueen ja hallituksen myöhempien päätösten pohjalta ja sitä Neuvostoliiton tuotantovoimien kehitystä koskevaa ohjelmaa vastaavasti, joka esitettiin Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston juhlaistunnossa marraskuun 6. p:nä 1957, NKP:n Keskuskomitea ja Neuvostoliiton Ministerineuvosto laativat ehdotuksen Neuvostoliiton kansantalouden kehityksen tavoiteluvuiksi vuosiksi

1959—1965. Seitsenvuotissuunnitelman luonnoksen laatimiseen osallistuivat liittotasavaltujen Ministerineuvostot, ministeriöt ja hallinnot, Neuvostoliiton Tiedeakatemia ja muut tieteelliset laitokset sekä kansantalousneuvostot. Valtavan suuren työn suorittivat paikalliset puolue-, neuvosto- ja talouselimet, puolue-, ammattiliitto- ja nuorisoliittojärjestöt. Luonnoksessa otettiin huomioon myös työläisten, kolhoosilaisten ja sivistyneistön lukuisat ehdotukset. Vuoden 1958 marraskuussa kokoontunut NKP:n KK:n täysistunto hyväksyi teesien luonnoksen puolueen XXI edustajakokoukselle tehtävästä N. S. Hruštševin selostuksesta „Neuvostoliiton kansantalouden kehityksen tavoiteluvut vuosiksi 1959—1965” ja päätti julkaista ne lehdistössä, jotta niistä olisi voitu keskustella laajasti ennen edustajakokouksen kokoontumista.

Seitsenvuotissuunnitelman luonnoksesta käyty keskustelu muodostui vaikuttavaksi osoitukseksi puolueen ja kansanjoukkojen erottamattomasta yhteenkuuluvuudesta, neuvostokansan ryhmittymisestä Kommunistisen puolueen ympärille. Maassa pidettiin yli 968 tuhatta kokoustilaisuutta, joihin osallistui yli 70 miljoonaa henkeä ja joissa esiintyi 4 miljoonaa 672 tuhatta henkeä. Lehtien, aikakausjulkaisujen, radio- ja televisiolähetysten toimitukset saivat lisäksi yli 650 tuhatta kirjettä ja artikkeleita, joista julkaistiin noin 300 tuhatta.

Kommunistisen puolueen XXI edustajakokouksen merkeissä virisi koko kansan sosialistinen kilpailu valtiosuunnitelmien ja tehtävien täyttämiseksi ennen määräaikaan, mikä oli näkyvä todistus miljoonien työtätekevien työllistyksen uudesta noususta. Nuorisoliiton aloitteesta syntyi uusi isänmaallinen liike — nuoriso ryhtyi perustamaan kommunistisen työn prikaateja. Tämä liike sai pian laajat mittasuhteet. Sen tunnuksiksi tuli: opetelkaamme elämään ja työskentelemään kommunistisesti.

Kommunistisen puolueen ylimääräinen XXI edustajakokous — *kommunismin rakentajien edustajakokous* — pidettiin 27.1.—5.2.1959 neuvostokansan yleisen innostuksen vallitessa. Kokouksen osanottajat edustivat 7.622.356 puolueen jäsentä ja 616.775 jäsenkandidaattia.

Puolueen XXI edustajakokous kokoontui tärkeänä historiallisena ajankohtana, jolloin Neuvostomaa oli sosialismin voittoon perustuvien kaikilla yhteiskunnallisen elämän aloilla tapahtuneiden syvällisten uudistusten tuloksena siirtymässä uuteen kehityskauteen — *kommunistisen yhteiskunnan laajamittaisen rakennustyön kauteen*.

Edustajakokous käsitteli NKP:n KK:n ensimmäisen sihteerin, SNTL:n Ministerineuvoston puheenjohtajan N. S. Hruštševin selostuksen pohjalta kysymyksen „Neuvostoliiton kansantalouden kehityksen tavoiteluvuista vuosiksi 1959—1965”.

N. S. Hruštševin selostuksessa ja edustajakokouksen päätöslauselmassa on tehty yhteenvedot neuvostokansan suurista

saavutuksista, osoitettu puolueen tehtävät seitsenvuotiskaudeksi, esitetty suunnitelma Neuvostoliiton kansantalouden kehittämistä varten vuosiksi 1959—1965, valaistu tärkeitä teoreettisia sosialismista kommunismiin siirtymisen kysymyksiä, tuotu esiin seitsenvuotissuunnitelman kansainvälinen merkitys.

NKP:n XXI edustajakokous totesi XX edustajakokouksen jälkeisen ajanjakson erääksi tärkeimmäksi ajanjaksoksi Kommunistisen puolueen ja Neuvostovaltion historiassa. Edustajakokous hyväksyi Keskuskomitean toiminnan ja huomattavat sisä- ja ulkopoliittiset toimenpiteet, joiden ansiosta Neuvostomaa on kulkenut menestyksellisesti kommunismia kohti, Neuvostovaltion mahti kasvanut ja sen kansainvälinen arvovalta lisääntynyt.

Puolueen johdolla neuvostokansa on kulkenut varmoin askelin Leninin viitoittamaa tietä ja päässyt historiallisiin saavutuksiin sosialistisessa rakennustyössään. Neuvostoliitosta on tullut mahtava, taloudellisessa suhteessa korkealle kehittynyt sosialistinen suurvalta, edistyksellisen tieteen ja kulttuurin maa. Vuonna 1958 Neuvostoliiton teollisuuden kokonaistuotanto oli vuoteen 1913 verrattuna 36 kertaa suurempi, mm. tuotantovälineiden tuotanto oli kasvanut 83-kertaiseksi ja koneenrakennus- ja metalliteollisuuden tuotanto 240-kertaiseksi. Neuvostoliitossa tuotettiin vuonna 1958 noin 55 miljoonaa tonnia terästä, 113 milj. tonnia vuoriöljyä ja 496 milj. tonnia kivihiiltä, kehitettiin 233 miljardia kilowattituntia sähköenergiaa. Huomattaviin tuloksiin on päästy sosialistisessa maataloudessa. Maan vilja- ja teollisuuskasvien sato, karjatalouden tuotos ja maataloustuotteiden hankinnat eivät ole koskaan aikaisemmin olleet niin suuria kuin vuonna 1958.

Maan yhteiskunnallinen rikkaus on lisääntynyt. Neuvostovaltion olemassaolon aikana kansallistulo on asukasta kohti laskettuna kasvanut 15-kertaiseksi. Kansan elintaso on parantunut huomattavasti. Työläisten ja toimihenkilöiden reaalitulot olivat vuonna 1958 lähes kaksi kertaa suuremmat kuin v. 1940 ja kolhoosilaisten reaalitulot työntekijää kohti lukien enemmän kuin kaksi kertaa suuremmat. Ennennäkemättömään kukoistukseen on kohonnut Neuvostoliiton lukuisten kansojen yhteinen sosialistinen kulttuuri. Neuvostomaa on tieteen ja tekniikan kehityksen alalla edelläkävijämaa, joka raivaa tietä tulevaisuuteen. Maailman ensimmäinen tekokuu oli neuvostoliittolainen sputnik, aurinkokuntamme ensimmäinen tekoplaneetta on neuvostoliittolainen planeetta.

Viime vuosien aikaiset NKP:n KK:n ja Neuvostohallituksen toimenpiteet ovat lujittaneet entisestään Neuvostovaltiota, tehneet työläisten ja talonpoikien liiton vieläkin lujemmaksi ja Neuvostoliiton kansojen ystävyysyden vieläkin läheisemmäksi. Sosialistisen maailmanleirin maiden keskinäinen ystävyys on lujittunut jatkuvasti.

Tehdessään yhteenvetoja neuvostokansan suurista saavutuksista edustajakokous totesi ylpeyden tuntein, että Neuvostoliitossa, joka raivasi ihmiskunnalle tien sosialismiin, tuotantovoimat, sosialistiset tuotantosuhteet ja kulttuurin kehitys ovat saavuttaneet sellaisen tason, että voidaan ryhtyä rakentamaan kommunismia laajassa mitassa. Tärkeimpiä tehtäviä tällä kaudella — kommunistisen yhteiskunnan laajamittaisen rakentamisen kaudella — on kommunismin aineellisen ja teknillisen perustan luominen, Neuvostoliiton taloudellisen mahdin ja puolustuskunnan jatkuva lujittaminen ja samalla kansan kasvavien aineellisten ja henkisten tarpeiden entistä täydellisempi tyydyttäminen. Tällä kaudella on ratkaistava käytännössä Neuvostoliiton historiallinen tehtävä — saavutettava ja sivuutettava kehittyneimmät kapitalistiset maat tuotteiden valmistuksessa asukasta kohti.

Yksimielisessä päätöksessään edustajakokous hyväksyi N. S. Hruštševin teesit ja selostuksen, vahvasti Neuvostoliiton kansantalouden kehityksen tavoiteluvut vuosiksi 1959—1965. Neuvostoliiton kansantalouden kehittämisen seitsenvuotissuunnitelma on mitä tärkein osa puolueen laatimassa kommunistisen yhteiskunnan rakentamisen ohjelmassa, ratkaiseva vaihe kommunismin aineellisen ja teknillisen perustan luomisessa. Seitsenvuotiskauden perusongelmana on mahdollisimman suuri ajanvoitto sosialismin ja kapitalismin välisessä rauhanomaisessa taloudellisessa kilpailussa.

Edustajakokous osoitti, että tulevalla seitsenvuotiskaudella puolueen perustehtävänä on

taloudellisella alalla — maan tuotantovoimien kaikinpuolinen kehittäminen, tuotannon lisääminen kaikilla talousaloilla raskaan teollisuuden ensisijaisen kehityksen pohjalla siinä määrin, että voitaisiin ottaa ratkaiseva askel kommunistisen yhteiskunnan aineellisen ja teknillisen perustan laskemisessa ja taata Neuvostoliiton voitto rauhanomaisessa taloudellisessa kilvoittelussa kapitalististen maiden kanssa. Maan taloudellisten mahdollisuuksien lisääntyminen, jatkuva teknillinen edistys kansantalouden kaikilla aloilla ja yhteiskunnallisen työn tuottavuuden jatkuva kasvu takaavat kansan elintason huomattavan kohoamisen;

poliittisella alalla — sosialistisen neuvostojärjestelmän ja neuvostokansan yhtenäisyyden ja yksimielisyyden lujittaminen, neuvostodemokratian kehittäminen, laajojen kansanjoukkojen kannustaminen aktiivisuuteen ja omatoimisuuteen kommunistisen yhteiskunnan rakentamisessa, kansalaisjärjestöjen toiminta-alan avartaminen valtion asioiden hoidossa, puolueen ja sosialistisen valtion järjestävän ja kasvattavan toiminnan voimistaminen, työläisten ja talonpoikien liiton samoin kuin Neuvostoliiton kaikkien kansojen keskinäisen ystävyyden lujittaminen;

ideologisen työn alalla — puolueen aatteellisen kasvatustyön tehostaminen, työtätekevien ja ennen kaikkea kasvavan polven kommunistisen tietoisuuden kohottaminen, heidän kasvattamisensa kommunistisen työhönsuhtautumisen, neuvostoisänmaallisuuden ja internationalismin hengessä, kapitalismin jäännösten hävittäminen ihmisten tajunnasta ja taistelu porvarillista ideologiaa vastaan;

kansainvälisten suhteiden alalla — rauhan ja kansojen turvallisuuden säilyttämiseen ja varmistamiseen suunnatun ulkopolitiikan johdonmukainen noudattaminen, pitäen pohjana sitä Leninin periaatetta, että yhteiskuntajärjestelmältään erilaisten maiden rauhanomainen rinnakkainolo on mahdollista; „kylmän sodan” lopettamiseen ja kansainvälisen jännityksen lieventämiseen tähtäävän linjan noudattaminen; sosialistisen maailmanjärjestelmän ja veljeskansojen ystävyuden lujittaminen.

Neuvostoliiton kansantalouden kehityksen seitsenvuotissuunnitelma tietää talouden, kulttuurin ja kansan aineellisen elintason valtavaa nousua. Päätöksessä „Neuvostoliiton kansantalouden kehityksen tavoiteluvut vuosiksi 1959—1965” sanotaan: „Neuvostoliiton kansantalouden kehityksen seitsenvuotissuunnitelman (vv. 1959—1965) tärkeimpänä tehtävänä on kohottaa edelleen voimaperäisesti talouden kaikkia aloja raskaan teollisuuden ensisijaisen kehityksen pohjalla ja lisätä huomattavasti maan taloudellista potentiaalia, jotta voitaisiin kohottaa herkeämättä kansan elintaso” („N K P:n ylimääräinen XXI edustajakokous. Pikakirjoituspöytäkirja”, II osa, Gospolitizdat, 1959, s. 471).

Seitsenvuotissuunnitelman mukaan kehitysvauhti ja tuotannon absoluuttinen lisäkasvu tulee olemaan varsin suuri kansantalouden kaikilla aloilla. Ensiarvoisen tärkeänä pidetään teollisuuden, varsinkin sosialistisen talouden perustana olevan raskaan teollisuuden kehittämistä. Teollisuuden kokonaistuotos on v. 1965 oleva 80% suurempi kuin v. 1958, tällöin tuotantovälineiden tuotanto lisääntyy 85—88% ja kulutustarvikkeiden tuotanto 62—65%. Teollisuustuotannon vuotuinen lisäkasvu tekee vv. 1959—1965 8,6%.

Edustajakokous kehotti kehittämään nopeammin ja laajentamaan huomattavasti tuotantoa sellaisilla tärkeimmillä raskaan teollisuuden aloilla kuin metallurginen ja kemiallinen teollisuus, voimalaus, polttoaine- ja koneenrakennusteollisuus. Harkkorauttaa on suunniteltu tuotettavaksi vuonna 1965 65—70 miljoonaa tonnia, terästä 86—91 milj. tn, valssirautaa 65—70 milj. tn, rautamalmia 150—160 milj. tn, vuoriöljyä 230—240 milj. tn, kaasua noin 150 miljardia kuutiometriä, kivihiiltä 600—612 milj. tn, sähkövoimaa 500—520 miljardia kilowattituntia. Kemiallisen teollisuuden tuotanto lisääntyy seitsenvuotiskauden aikana likipitään kolminkertaiseksi, koneenrakennusteollisuuden ja metalliteollisuuden tuotanto kaksinkertaistuu.

Raskaan teollisuuden nopean kehityksen ja maatalouden jatkuvan nousun pohjalla lisääntyy huomattavasti joukkokulutustarvikkeiden tuotanto. Kevyen teollisuuden kokonaistuotos lisääntyy seitsenvuotiskaudella 1,5-kertaiseksi ja ravintoaine-teollisuuden 1,7-kertaiseksi. Väestön tarpeet kankaiden, pukimien, jalkineiden ja eräiden muiden tavaroiden kohdalta tulevat tyydytetyiksi täydellisesti.

Maatalouden perustehtävänä seitsenvuotiskaudella on kohottaa maataloustuotantoa siinä määrin, että voidaan tyydyttää runsain mitoin väestön tarpeet tärkeimpien elintarvikkeiden osalta, lisätä jyrkästi maataloudesta saatavien raaka-aineiden tuotantoa ja tyydyttää valtion kaikki muutkin tarpeet maataloustuotteiden osalta. Tämä tehtävä aiotaan ratkaista kohottamalla huomattavasti kaikkien viljelyskasvien satoisuutta, lisäämällä karjakantaa ja kohottamalla yhteiskunnallisen karjatalouden tuottoisuutta. Tärkeintä maataloudessa on edelleenkin viljantuotannon kaikinpuolinen lisääminen, koska se on koko maataloustuotannon perusta.

Tavoiteluvut edellyttävät, että maatalouden kokonaistuotos kasvaa seitsenvuotiskaudella 1,7-kertaiseksi. Tärkeimpien maataloustuotteiden tuotanto kohotetaan seuraaviin määriin: viljan tuotanto 10—11 miljardiin puutaan, sokerijuurikkaan 76—84 miljoonaan tonniin, raakapuuvillan 5,7—6,1 milj. tonniin, lihan (teuraspainon mukaan) vähintään 16 milj. tonniin, maidon noin 100—105 milj. tonniin ja perunan tuotanto 147 miljoonaan tonniin.

Valtio investoi vuosina 1959—1965 kansantalouteen 1.940—1.970 miljardia ruplaa. Tämä on miltei yhtä paljon kuin kaikki aikaisemmat sijoitukset kansantalouteen Neuvostovalian koko olemassaolon aikana. Varojen investointikohteet on osoitettu tarkoituksenmukaisimmalla tavalla, jotta mahdollisimman pienin menoin saataisiin mahdollisimman nopeasti suurennetuksi tuotantokapasiteettia, lisätyksi tuotteiden valmistusta ja kohotetuksi työn tuottavuutta. Tässä tarkoituksessa käytetään uusien tuotantolaitosten rakentamisen ohella paljon varoja jo toimivien tuotantolaitosten laajentamiseen ja teknilliseen uudestirakentamiseen, niiden koneistojen uusimiseen ja modernisointiin. Rakennustoiminnan teollistamista aiotaan jatkaa edelleenkin, jotta perusrakennustyöt saataisiin suoritetuksi aikanaan ja suunnitellussa laajuudessa.

Hyvin paljon on myönnetty varoja myös kansantalouden muita aloja varten. Valtio ja kolhoosit investoivat maatalouteen noin 500 miljardia ruplaa. Kulkulaitoksen ja tietoliikenteen kehittämiseen käytetään 209—214 miljardia ruplaa, asuntotuotantoon ja kunnalliseen rakennustoimintaan 375—380 miljardia ruplaa, koulujen, sairaaloiden ym. väestöä palvelevien kulttuuri- ja yleisten laitosten samoin kuin terveydenhoitolaitosten rakentamiseen yli 80 miljardia ruplaa.

Edustajakokous hyväksyi seitsenvuotissuunnitelman edellyttämän alueellisen tuotantovoimien sijoitustavan. Jotta kommunistisen rakennustyön valtava ohjelma tulisi menestyksellisesti täytetyksi, taloudellisen toiminnan piiriin otetaan maan runsaimmat ja käytön kannalta edullisimmat luonnonrikkauksien esiintymät, teollisuuslaitoksia sijoitetaan entistä lähemmäksi raaka- ja polttoainelähteitä, entistä järkipäisemmin tullaan käyttämään kaikkia kulkuvälineitä, spesialisimaan ja kehittämään kaikinpuolin liittotasavaltojen ja laajojen talousmaantieteellisten alueiden taloutta, entistä täydellisemmin tullaan käyttämään työvoimavaroja. Suurin huomio kiinnitetään maan itäosien — Uralin, Siperian, Kaukoidän, Kazakstanin ja Keski-Aasian — kehitykseen, sillä siellä on valtavia luonnonrikkauksia. Sinne suunnataan yli 40% koko seitsenvuotiskauden investoinneista.

Kansantalouden kehityksen seitsenvuotissuunnitelma edellyttää kaikkien liittotasavaltojen talouden ja kulttuurin kaikinpuolista edistymistä. Joka tasavallassa kiinnitetään huomio ennen muuta niiden talousalojen kehittämiseen, joita varten luonnolliset ja taloudelliset edellytykset ovat suotuisimmat. Kaikkien neuvostotasavaltojen talouden valtava nousu on puolueen leniniläisen kansallisuuspolitiikan toteuttamista nykyvaiheessa. Tämä politiikka on Neuvostoliiton tasa-arvoisten kansojen murtumattoman ystävyuden lujittamista, kansojen, joita yhdistää yhteinen pyrkimys kulkea järkähtämättä eteenpäin kommunismiin johtavaa tietä. „*Meidän suunnitelmamme*”, N. S. Hruštšev sanoi edustajakokouksessa pitämässään selostuksessa, „*ilmentävät selvästi leniniläistä kansallisuuspolitiikkaa, joka antaa kaikille kansoille laajat mahdollisuudet kehittää kaikin puolin taloutta ja kulttuuriaan*” („N K P:n ylimääräinen edustajakokous. Pikakirjoituspöytäkirja”, I osa, s. 44).

Ratkaisevin sosialistisen tuotannon kasvua ja kansan elintason kohoamista edistävä tekijä on työn tuottavuuden kohottaminen juurruttamalla kansantalouden kaikilla aloilla laajassa mitassa käyttöön tieteen ja tekniikan uusimpia saavutuksia. Seitsenvuotissuunnitelman mukaisesti työn tuottavuus kohoaa teollisuudessa 45—50%, rakennusalalla 60—65%, rautateillä 34—37%, neuvostotiloilla 60—65% ja kolhooseissa likipitäen kaksinkertaiseksi. Työn tuottavuuden kohoamisen seurauksena teollisuustuotteiden omakustannushinta alenee vähintään 11,5%. Edustajakokous osoitti, mitä tietä on kohotettava työn tuottavuutta laajaperäisen kommunistisen rakennustyön kaudella: tärkeintä on tässä suhteessa kansantalouden sähköistäminen, uuden tekniikan juurruttaminen tuotantoon laajassa mitassa, tuotantoprosessien täysmekanisointi ja automatisointi, spesialisoituminen ja tuotantolaitosten keskinäinen yhteistoiminta kansantalouden kaikilla aloilla, työtätekevien yleissivistyksellisen ja teknillisen tietotason kohottaminen.

NKP:n XXI edustajakokous totesi, että Neuvostoliiton teollisuuden ja maatalouden kehityksessä saavutettujen valtavien tulosten ansiosta on olemassa kaikki mahdollisuudet siihen, että neuvostokansa voi jo lähitulevaisuudessa elää entistä paremmin ja tyydyttää entistä täydellisemmin aineelliset sekä henkiset tarpeensa.

Vuosina 1959—1965 Neuvostoliiton väestön aineellinen elintaso samoin kuin kulttuuritasokin kohoaa varsin huomattavasti. Seitsenvuotissuunnitelman mukaan

kansantulo on vuonna 1965 oleva 62—65% suurempi kuin vuonna 1958, kansan kulutettavaksi tuleva tuotemäärä kasvaa 60—63%, työläisten ja toimihenkilöiden reaalitytulot kohoavat yhtä työntekijää kohti laskettuna keskimäärin 40%, kolhoosilaisten reaalitytulot vähintään 40%, veronkanto väestöltä lopetetaan lähivuosina;

työpalkat saatetaan lopullisesti järjestykseen, pienipalkkaisten työläisten ja toimihenkilöiden kuukausipalkkoja korotetaan seitsenvuotiskauden kuluessa 270—350 ruplasta 500—600 ruplaan;

vanhuudeneläkkeiden alinta rajaa kohotetaan 300 ruplasta 400 ruplaan kuukaudelta kaupungeissa ja 255 ruplasta 340 ruplaan niiden eläkeläisten osalta, jotka asuvat vakinaisesti maaseudulla ja joilla on yhteyttä maatalouteen; niin ikään korotetaan invalidien ja huoltajansa menettäneiden henkilöiden eläkkeiden alinta rajaa;

parannetaan huomattavasti kauppa- ym. väestönpalvelua, laajennetaan yhteisruokailulaitosten verkkoa ja alennetaan niiden tuotteiden hintoja; laajennetaan valtion- ja osuuskauppojen vähittäiskauppavaihtoa noin 62%;

laajennetaan lastenseimien ja -tarhojen, internaattikoulujen ja vanhainkotien verkostoa;

kaupungeissa ja työläisasutuksissa rakennetaan seitsenvuotiskaudella asuinrakennuksia, joiden yhteinen asuinpinta-ala tekee 650—660 miljoonaa neliometriä, eli noin 15 miljoonaa asuntoa; maaseudulla rakennetaan kolhoosilaisten ja sikäläisen sivistyneistön voimin noin 7 miljoonaa asuintalaa;

työläiset ja toimihenkilöt siirtyvät vuoden 1960 kuluessa seitsemäntuntiseen työpäivään ja kivihiihi- sekä vuoriteollisuuden johtavilla ammattialoilla maan alla työskentelevät työläiset kuusi- ja seitsemäntuntisia työpäiviä tekevät työläiset ja toimihenkilöt siirtyvät v. 1962 40-tuntiseen työviikkoon; vuodesta 1964 alkaen maanalaisissa töissä ja terveydelle vahingollisissa tuotanto-oloissa työskentelevät työntekijät alkavat siirtyä vähitellen 30-tuntiseen ja kaikki muut työntekijät 35-tuntiseen työviikkoon siten, että viikossa tulee olemaan kaksi vapaapäivää ja työpäivät vastaavasti 6—7-tuntisia. Neuvostoliitossa on silloin oleva maailman lyhin työpäivä ja työviikko.

Näissä seitsenvuotissuunnitelman edellyttämässä toimenpiteissä ilmenee selvästi Kommunistisen puolueen ja Neuvostohallituksen väsymätön huolenpito neuvostokansan hyvinvoinnista. Niiden toteuttaminen käytännössä muodostuu Neuvostoliiton työtätekevien uudeksi suureksi voitoksi.

Edustajakokous tähdensi sitä, että miljoonaisten joukkojen tietoisuuden ja aktiivisuuden kohottamisella, työlätekevien kommunistisella kasvatuksella on poikkeuksellisen tärkeä merkitys kommunismin rakentamisen kannalta. Kommunistisen kasvatustyön päätehtävänä nykyvaiheessa on kasvattaa uusia ihmisiä, kommunistisen yhteiskunnan tietoisia rakentajia. Puolueen ja hallituksen ideologisen työn tarkoituksena on kehittää neuvostoihmisissä uusia piirteitä, kasvattaa heitä kollektivismin ja työteliäisyyden, sosialistisen internationalismin ja patriotismin, kommunistisen moraalien ylevien periaatteiden ehdottoman noudattamisen hengessä.

Erikoisen merkityksen saa nuoren polven kommunistinen kasvatus. Parhaana neuvostonuorisoa kasvattavana ja karaisevana kouluna on nuorison aktiivinen osallistuminen kommunistiseen rakennustyöhön, opetuksen ja tuotannollisen työn yhdistäminen toisiinsa. Edustajakokous kehotti puolue- ja neuvostojärjestöjä toteuttamaan käytännössä kaikki keski- ja korkeakoulujen uudelleenjärjestelyä koskevat toimenpiteet ja saamaan aikaan sen, että neuvostokoulu sitoi opetuksen kiinteästi tuotantoon, käytännölliseen kommunistiseen rakennustyöhön ja kasvattaisi tietoisia, kaikin puolin sivistyneitä kansalaisia, kommunismin rakentajia.

Seitsenvuotissuunnitelman mukaisesti ryhdytään huomattaviin toimenpiteisiin kansanvalistuksen, tieteen ja kulttuurin kehittämiseksi.

Vuosina 1959—1965 siirrytään seitsenvuotisesta yleiseen kahdeksanvuotiseen oppivelvollisuuteen; lisätään sellaisten kaupunki- ja maaseutukoulujen lukumäärää, joissa opiskelijat voivat saada keskikoulusivistyksen työnsä ohella. Spesialistien koulutusta erikoisalojen opistoissa ja korkeakouluissa laajennetaan ja parannetaan. Korkeakouluissa valmistuu vuosien 1959—1965 kuluessa 2.300.000 spesialistia ja keskisivistyksen antavissa erikoisalojen oppilaitoksissa yli 4 miljoonaa henkeä.

Seitsenvuotissuunnitelma takaa neuvostotieteen kaikkien alojen entistä nopeamman kehityksen. Tiedemiehille on jo nyt luotu kaikki välttämättömät edellytykset tärkeiden teoreettisten tutkimusten toteuttamista ja uusien huomattavien keksintöjen tekoa varten. On suunniteltu laajaperäisiä tieteellisiä tutkimustöitä, tieteelliset voimat ja varat keskitetään tärkeimpiin, suuren tieteellisen ja käytännöllisen merkityksen omaaviin tutkimuskohteisiin. Ensiarvoinen merkitys annetaan fysiikan, kemian, matematiikan ja biologian alalla suoritettaville tutkimustöille, sillä näiden alojen menestyksellisestä kehittymisestä riippuu

niitä sivuavien tieteiden ja kansantalouden edistys. Yhteiskuntatieteiden, varsinkin taloustieteen tutkijoiden tehtäväksi on annettu luoda perusteellisia teoksia, jotka tekevät yleistävän yhteenvedon yhteiskunnallisen kehityksen lainmukaisuuksista ja käytännöllisestä sosialistisesta rakennustyöstä, tutkia ja selvittää niitä ongelmia, jotka koskevat asteittaista siirtymistä kommunismiin. Heidän velvollisuutensa on taistella jatkuvasti marxilais-leniniläisen teorian puhtauden puolesta ja paljastaa porvarillisen ideologian valheellisuus.

Sosialistinen kulttuuri on kehittyvä entistä korkeammalle. Elokuvalaitosten, yleisten kirjastojen, kerhotalojen, televisio-keskusten ja -asemien lukumäärä kasvaa huomattavasti, radioverkosto, kirjojen ja aikakausjulkaisujen painosmäärä suurenee. Kirjallisuuden, näyttämö-, elokuva-, sävel-, kuvanveisto- ja maalaustaiteen alalla toimivien henkilöiden tehtävänä on kohottaa entistä korkeammalle tuotteidensa aatteellista ja taiteellista tasoa, olla lähempänä kansan elämää, auttaa vastaisuudessakin aktiivisesti puoluetta ja valtiota työtätekevien kommunistisessa kasvatuksessa, kommunistisen moraalin propagoinnissa ja monikansallisen sosialistisen kulttuurin kehittämisessä.

Neuvostoliiton kansantalouden kehityksen seitsenvuotissuunnitelma olennoi kommunistisen rakennustyön nykyvaihetta vastaavaa puolueen leniniläistä päälinjaa. Se on talouden, kulttuurin ja kansan elintason uuden valtavan nousun ohjelma. Historia ei tunne toista niin suurenmoista ohjelmaa.

Puolueen XXI edustajakokous oli todistuksena Neuvostoliiton siirtymisestä uuteen historialliseen kehitysvaiheeseen. Neuvostoliitossa alkanut laajamittainen työ kommunistisen yhteiskunnan rakentamiseksi samoin kuin sosialismin ja kapitalismin voimasuhteiden muuttuminen maailman mitassa nosti Neuvostoliiton kommunistisen puolueen ja kansainvälisen kommunistisen liikkeen ratkaistavaksi useita tärkeitä teoreettisia kysymyksiä.

N. S. Hruštševin selostuksessa ja edustajakokouksen päätöslauselmassa on perusteltu tieteellisesti niitä tehtäviä, joita Neuvostoliitossa tapahtuva kommunistinen rakennustyö asettaa nykyvaiheessa, ja valaistu tärkeitä teoreettisia kysymyksiä, jotka koskevat Neuvostomaan siirtymistä sosialismista kommunismiin, sosialismin ja kommunismin voiton puolesta käytävää taistelua.

Neuvostoyhteiskunnan kehitys on osoittanut, että marxilais-leniniläinen oppi kommunismin kahdesta vaiheesta, sosialismin kehittymisestä kommunismiksi on oikea. Puolueen johdolla neuvostokansa on saavuttanut taloudellisen, yhteiskunnallisen ja valtiollisen elämän kaikilla aloilla sellaisia sosialistisia voittoja, jotka antavat mahdollisuuden ryhtyä rakentamaan laajassa mitassa kommunistista yhteiskuntaa. Selostuksessaan N. S. Hruštšev huomautti, että Neuvostoliiton käytännöllinen kommunistinen rakennustyö antaa perusteita tehdä muutamia tärkeitä johtopäätöksiä siitä, minkäluontoista on kommunismiin johtava

yhteiskunnan etenevä liike. Ensiksikin siirtyminen sellaisesta kehitysvaiheesta kuin sosialismi korkeampaan vaiheeseen, kommunismiin, on *lainmukainen* historiallinen prosessi, jota ei voi mielivaltaisesti keskeyttää eikä väistää. Yhteiskunta ei voi siirtyä kapitalismista kommunismiin välittömästi, käymättä lävitse sosialismivaihetta. Toiseksi siirtyminen sosialismista kommunismiin on *keskeytymätön* historiallinen prosessi. Vaikka kommunismi eroaakin sosialismivaiheesta, niiden välillä ei ole mitään muuria. Kommunismi kehittyy sosialismista, se on sosialismin välitön jatko. Kolmanneksi asteittaista siirtymistä kommunismiin ei saa käsittää miksikään vitkalliseksi liikkeeksi. Se on päinvastoin yhteiskunnan tuotantovoimien *nopean kasvun* kautta.

Sosialismin kehittymistä kommunismiksi voidaan jouduttaa kehittämällä kaikin tavoin aineellista tuotantoa. Siitä syystä Neuvostoliiton käytännöllisenä perustehtävänä nykyvaiheessa on kommunismin aineellisen ja teknillisen perustan luominen, tuotantovoimien uuden voimakkaan kasvun turvaaminen. Kommunismin aineellisen ja teknillisen perustan luominen edellyttää ennen kaikkea pitkälle kehittyneitä nykyaikaista teollisuutta, maan täydellistä sähköistämistä, tieteellistä ja teknillistä edistystä teollisuuden ja maatalouden kaikilla aloilla, kaikkien tuotantoprosessien täysmekanisointia ja automatisointia, uusien energialähteiden ja mitä runsaimpien luonnonrikkauksien, uusien synteettisten ja muunlaisten materiaalien tehokasta hyväksikäyttöä, kaikkien työtätekevien kulttuuritason ja teknillisen tietotason kohoamista, tuotannon järjestelyn parantamista ja yhteiskunnallisen työn tuottavuuden kohottamista.

„Kommunismi”, sanotaan edustajakokouksen päätöslauselmassa, „voidaan toteuttaa vain sillä ehdolla, että sivuutamme kehittyneet kapitalistiset maat tuotantotasoon nähden ja kohotamme työn tuottavuuden korkeammalle kuin mitä se on kapitalismin vallitessa” (NKP:n ylimääräinen XXI edustajakokous. Pikakirjoitus-pöytäkirja”, II osa, s. 443).

Laajamittaisen kommunistisen rakennustyön tulee taata aineellisten hyödykkeiden runsauden lisäksi myös henkisen kulttuurin todellinen kukoistus, entistä täydellisempi väestön tarpeiden tyydyttäminen, sosialistisen demokratian kehittyminen, ihmisten kasvattaminen tietoisiksi kommunistisen yhteiskunnan uurastajiksi. Tuotantovoimien kasvaessa täydellistyvät myös sosialistiset yhteiskunnalliset suhteet, jotka pohjautuvat toverilliseen yhteistoimintaan, ystävyyteen ja keskinäiseen avunantoon. Kaikilla kansantalouden aloilla tapahtuva teknillinen edistys ja opetuksen yhdistäminen yhä kiinteämmin tuotantoon on kohottava kaikkien työtätekevien kulttuuritasoa ja teknillistä

tietotasoa ja hävittävä henkisen ja ruumiillisen työn väliset oleelliset eroavuudet. Tuotannon täysmekanisointiin ja automatisointiin perustuva työpäivän lyheneminen ja työehtojen parantaminen on vaikuttava siihen suuntaan, että työ muuttuu kaikinpuolisesti kehittyneen ihmisen elämäntarpeeksi.

Yhteiskunnan sosialistisessa kehitysvaiheessa on olemassa kaksi omistusmuotoa: yleiskansallinen omistus ja osuuskunnallinen ja kolhoositaloudellinen omistus. Kommunismissa tulee olemaan vain yksi omistusmuoto — kommunistinen omistus. Tuotantosuhteiden kolhoositaloudellinen ja osuuskunnallinen muoto vastaa täydellisesti kommunistisen rakennustyön nykyistä vaihetta. Omistusmuodot eivät muutu mielivaltaisesti. Niiden kehitys perustuu objektiivisiin taloudellisiin lakeihin ja ne ovat riippuvaisia tuotantovoimien kehityksen luonteesta ja tasosta. Ne toimenpiteet, joihin puolue ja valtio ovat ryhtyneet viime vuosina maatalouden parantamiseksi ja kolhoosijärjestelmän lujittamiseksi, ovat tuoneet esiin siinä piilevät valtavat mahdollisuudet. Kolhoosijärjestelmä palvelee ja voi palvella vielä pitkän aikaa maatalouden tuotantovoimien kehitystä. Tulevaisuudessa kolhoositaloudellisen ja osuuskunnallisen omistuksen sulautuminen yhteen yleiskansallisen omistuksen kanssa on kuitenkin historiallisesti väistämätöntä. Mutta tämä ei tapahdu supistamalla osuuskunnallista ja kolhoositaloudellista omistusta, *vaan kohottamalla sen yhteiskunnallistamistasoa* sosialistisen valtion auttamana ja tukemana.

Sitä mukaa kuin kommunistinen rakennustyö edistyy, maatalouden tuotantovoimat tulevat jatkuvasti kehittymään, kolhoosituotanto yhteiskunnallistuu yhä enemmän, kolhoositaloudellinen ja osuuskunnallinen omistus lähenee yleiskansallista omistusta ja niiden välinen ero häviää. Jo nyt on selvää, että tämä tapahtuu siten, että kolhoosien jakamattomat varannot kasvavat, maatalouden kaikki alat joutuvat entistä täydellisemmin kolhoosien yhteiskunnallisen tuotannon piiriin, eri kolhoosien väliset tuotannolliset yhteydet laajenevat ja maataloustuotanto sähköistetään, koneellistetaan ja automatisoidaan.

Maataloudessa tapahtuva teknillinen edistys ja kolhoositaloudellisen ja osuuskunnallisen omistuksen sulautuminen yhteen yleiskansallisen omistuksen kanssa muodostavat sen perustan, jonka pohjalla maataloustyö muuttuu vähitellen eräänlaiseksi teollisen työn muunnokseksi, ja kaupungin ja maaseudun oleelliset eroavuudet katoavat vähitellen.

Neuvostoyhteiskunnan kehitys kommunismin suuntaan on asettanut ratkaistavaksi kysymyksen, miten on jaettava aineelliset ja henkiset hyödykkeet yhteiskunnan kaikkien jäsenten kesken. Sosialismin aikana aineelliset hyödykkeet jaetaan pitämällä periaatteena: „Jokainen kykyjensä mukaan, jokaiselle työnsä mukaan”. Tämä on ainoa järkevä ja oikeudenmukainen jakoperiaate yhteiskunnan ollessa kehityksessään sosialismi-

asteella samoin kuin kommunistisen rakennustyön nykyvaiheessa. Tasajako ei käy päinsä sosialismissa. Työn mukaan tapahtuva jako vastaa sosialistisen tuotannon kehityksen etuja, sillä sen ansiosta ihmisille on aineellisesti edullista kehittää tuotantoa, se kannustaa työntekijöitä lisäämään työn tuottavuutta, kohottamaan ammattitaitoa, parantamaan tekniikkaa. Sillä on niin ikään suuri kasvattava merkitys: se tekee työnteon yleiseksi ja välttämättömäksi, opettaa ihmiset varjelemaan yhteiskunnallista omaisuutta, noudattamaan sosialistista työkuria. Se kehittää työnteon moraalisia kannustimia, kohottaa työntöä. Sosialistisen yhteiskunnan jäsenten tietoisuustason kohotessa ja aineellisen kiinnostuksen periaatteen vaikuttaessa johdonmukaisesti työnteko muuttuu yhä enemmän tottumukseksi, muodostuu miljoonien työtätekevien elämäntarpeeksi.

Kommunismiin korkeimmassa vaiheessa tullaan noudattamaan periaatetta: „Jokainen kykyjensä mukaan, jokaiselle tarpeidensa mukaan”. Tarpeiden mukaiseen jakoon siirrytään asteittain. Siihen siirrytään sitten, kun on yllin kyllin kaikkia välttämättömiä kulutustarvikkeita ja kun kaikki tekevät vapaaehtoisesti ja saamiensa aineellisten hyödykkeiden määrästä riippumatta työtä kykyjensä mukaan tietoisina siitä, että yhteiskunta tarvitsee sitä.

Sitä mukaa kuin neuvostoyhteiskunta lähenee kommunismia, ihmiselämän yhteiskunnallinen puoli käy yhä näkyvämmäksi ja yhteiskunta alkaa huolehtia yhä enemmän jokaisesta jäsenestään. Yhteiskunnan kunkin jäsenen yksilöllisten tarpeiden tyydyttäminen tulee sitä täydellisemmäksi, mitä suuremmaksi kasvaa yhteiskunnan aineellisten ja henkisten hyödykkeiden määrä, eikä tämä tapahdu vain palkkoja korottamalla, vaan myös yhteiskunnallisten varantojen kautta, joiden osuus ja merkitys on jatkuvasti lisääntyvä. Neuvostoliitossa on määrätynyt selvästi todella *kommunistinen tie työtätekevien elintason kohottamiseen*, koko yhteiskunnan ja jokaisen yksilön elinolojen parantamiseen. Se tie on väestön turvaaminen täysin ajanmukaisilla asunnoilla, yhteisruokailun järjestäminen, yleisönpalvelun parantaminen, lastensuojelulaitosten verkoston laajentaminen, kansanopetustyön parantaminen, lepoajan vieton järjestäminen ja väestön lääkintäpalvelun parantaminen, kulttuurilaitosten rakentaminen jne.

Kommunistisen rakennustyön nykyvaiheessa aineellisten ja henkisten hyödykkeiden valtaosa jaetaan yhteiskunnan jäsenten kesken sen mukaan, kuinka suuri on heidän työosuutensa yhteiskunnallisessa tuotannossa. Työläiset ja toimihenkilöt saavat palkkaa, kolhoosilaiset tuloja yhteistaloudestaan. Neuvostoyhteiskunnassa kuitenkin jaetaan jo nyt huomattava ja yhä kasvava osa aineellisista ja henkisistä hyödykkeistä ilmaiseksi eläkkeiden muodossa, opintoapurahoina, suuriperheisille äideille maksettavina lapsiavustuksina, koulujen, sairaaloiden,

lastensuojelulaitosten, oppilajasuntoloiden, kerhotalojen, kirjastojen ja muiden kulttuuri- ja yleishyödyllisten laitosten rakennus- ja ylläpitovaroina. Tämä osa yhteiskunnallisesta kulutusvarannosta on jatkuvasti suureneva, mikä onkin tärkeimpiä edellytyksiä voidaksemme siirtää asteittaisesti kommunistisen periaatteen mukaiseen jakoon.

N. S. Hruštševin selostuksessa on taloudellisen kehityksen ongelmien ohella valaistu sellaisia kysymyksiä kuin yhteiskunnan poliittinen järjestelmä, valtiorakenne ja valtion hallinta laajaperäisen kommunistisen rakennustyön kaudella. Marxismin leninismi opettaa, että kommunismissa valtio kuolee. Kysymys valtion kuolemisesta on kysymys sosialistisen valtiojärjestelmän kehityksestä kommunistiseksi yhteiskunnalliseksi itsehallinnoksi. Kommunistisessakin yhteiskunnassa tulee olemaan erinäisiä yhteiskunnallisia toimintoja, jotka ovat analogisia valtion nykyisten toimintojen kanssa. Luonteeltaan ja suoritusavaltaan ne tulevat olemaan kuitenkin toisenlaisia kuin nykyvaiheessa. Neuvostovaltiojärjestelmän kehityksessä on tärkeintä demokratian kaikinpuolinen kehittäminen: kaikkien työtätekevien osallistuminen taloudellisen ja kulttuurillisen rakennustyön johtamiseen, laajojen väestönkerrosten vetäminen mukaan hoitamaan yhteiskunnan kaikkia asioita, Neuvostojen, työtätekevien joukkojärjestöjen, merkityksen lisääntyminen. Monet tehtävät, jotka nykyään ovat valtioelimien asiana, siirtyvät vähitellen kansalaisjärjestöille. Sellaisia ovat kulttuuripalvelun, terveydenhoidon, liikuntakasvatuksen ja urheilun kysymykset. Kansanmiliisi, toverioikeudet ja muut väestön vapaaehtoiset omatoiminnalliset elimet tulevat valtionlaitosten ohella huolehtimaan yhä suuremmassa mitassa yleisen järjestyksen ja kansalaisten oikeuksien turvaamisesta.

Erinäisten tehtävien siirtyminen valtioelimiltä kansalaisjärjestöille ei merkitse suinkaan, että sosialistisen valtion merkitys kommunistisessa rakennustyössä pieneneisi. Se päinvastoin laajentaa ja lujittaa sosialistisen yhteiskunnan poliittista perustaa, takaa sosialistisen demokratian jatkuvan kehittymisen ja lujittaa neuvostojärjestelmää. Sosialistinen Neuvostovaltio voi kiinnittää vieläkin enemmän huomiotaan sellaisiin tehtäviin kuin taloudellisen järjestelytoiminnan kehittäminen, työn ja kulutuksen määrän valvonta, sosialistisen omaisuuden suojeleminen, sosialistisen leirin maiden yhteistoiminnan laajentaminen.

Sosialistisen valtion tärkeimpiä tehtäviä on rauhan turvaaminen ja maanpuolustuksen varmistaminen. Neuvostovaltio on velvollinen lujittamaan ja kehittämään Asevoimiaan niin kauan, kuin aggressiivinen imperialistinen leiri on olemassa. On lujitettava kaikin tavoin valtion turvallisuuselimiä, joiden toiminta kohdistuu ensi kädessä niitä asiamiehiä vastaan, joita imperialistiset valtiot lähettelevät Neuvostoliittoon. Sellainen Neuvostovaltion tehtävä kuin sosialistisen Isänmaan puolustus käy tar-

peottomaksi vasta sitten, kun imperialistien taholta uhkaava sotilaallisen hyökkäyksen vaara on lopullisesti poistettu.

Perinpohjaisia muutoksia on tapahtunut Neuvostoliiton kansainvälisessä asemassa. Ollut ja mennyt on se aika, jolloin Neuvostoliitto oli ainoa sosialistinen valtio ja sitä ympäröivät vihamieliset kapitalistiset maat. Nyt on olemassa kaksi yhteiskunnallista maailmanjärjestelmää — kapitalismi ja sosialismi. Kapitalismi elää viimeisiä aikojaan. Elinvoimaa uhkuva sosialismi kehittyy ja menestyy. Sosialismilla on puolellaan kaikkien maiden työtätekevien myötätunto. Maailmassa ei ole nyt sellaisia voimia, jotka pystyisivät restauroimaan Neuvostoliitossa kapitalismin, nujertamaan sosialismin leirin. Voimasuhteet maailmassa ovat tätä nykyä sellaiset, että imperialistien jokainen hyökkäys sosialistisen leirin maita vastaan on tuomittu epäonnistumaan. Neuvostoliittoa ei uhkaa enää kapitalismin restauroiminen. „Tämä merkitsee”, N. S. Hruštšev sanoi selostuksessaan, „että *sosialismi on voittanut ei ainoastaan täydellisesti, vaan myös lopullisesti*” („N K P:n y l i m ä ä r ä i n e n X X I e d u s t a j a k o k o u s . P i k a k i r j o i t u s p ö y t ä k i r j a”, I osa, s. 107).

NKP:n XXI edustajakokous kehitti tieteellisen kommunismin aatteita, rikastutti marxilais-leniniläistä teoriaa uusilla tärkeillä johtopäätöksillä. N. S. Hruštševin selostuksessa esitetyillä teoreettisilla päätelmillä siitä, millaisia ovat sosialismista kommunismiin siirtymisen tiet, on ohjelmallinen merkitys. Tieteellisen kommunismin teoria valaisee kirkkaasti neuvostoyhteiskunnan tietä kommunismiin.

2. NKP:n XXI edustajakokouksen kansainvälinen merkitys

Neuvostoliiton kommunistisen puolueen XXI edustajakokouksella, sen tekemillä päätöksillä ja Neuvostoliiton kansantalouden kehityksen seitsenvuotissuunnitelmalla on valtava kansainvälinen merkitys. Toteuttaessaan seitsenvuotissuunnitelman neuvostokansa lujittaa entisestään Neuvostoliiton ja sosialistisen maailmanleirin asemia, kartuttaa rauhan voimia ja heikentää sodanhaluisia voimia. Neuvostoliiton seitsenvuotissuunnitelman toteutumisella on oleva valtava vaikutus kapitalististen maiden työtätekeviin joukkoihin, se hankkii sosialismille miljoonia uusia kannattajia.

Seitsenvuotissuunnitelma on uuden, ratkaisevan vaiheen alkuna sosialismin ja kapitalismin välisessä taloudellisessa kilvassa. Kommunistisen puolueen johdolla neuvostokansa on päässyt niin korkealle sosialistisen talouden kehittämisessä, että se voi menestyksellä kilvoitella taloudellisella alalla Amerikan Yhdysvaltojen kanssa, voittaa tässä kilvoittelussa ja mennä tuon johtavan kapitalistisen maan edelle.

Seitsenvuotissuunnitelma muodostaa ratkaisevan vaiheen toteutettaessa Neuvostoliiton taloudellista perustehtävää, jona on kehittyneimpien kapitalististen maiden saavuttaminen ja sivuuttaminen historiallisesti lyhimmän ajan kuluessa tuotteiden valmistuksessa asukasta kohti. Seitsenvuotiskauden lopulla Neuvostoliiton absoluuttiset tuotantoluvut ylittävät eräiden tärkeimpien teollisuustuotteiden kohdalla USA:n teollisuustuotannon nykyisen tason ja nousevat muiden osalta lähelle sitä. Tärkeimpien maataloustuotteiden tuotanto Neuvostoliitossa tulee seitsenvuotiskauden lopulla ylittämään USA:n maataloustuotannon nykyisen tason sekä tuotteiden kokonaismäärässä että asukasta kohti laskettuna.

Puolueen ja neuvostokansan varmuus siitä, että menestys taloudellisessa kilvoittelussa Amerikan Yhdysvaltojen kanssa on taattu, perustuu siihen, että Neuvostoliitossa taloudellinen kehitys on nopeampaa ja tuotannon absoluuttinen vuotuinen lisäkasvu useiden tärkeimpien tuotelajien (teräs, harkkorauta, rautamalmi, vuoriöljy, kivihiili, sementti, villakankaat) osalta suurempi kuin USA:ssa. Saavuttaakseen ja sivuuttaakseen Amerikan Yhdysvallat teollisuustuotteiden valmistuksessa asukasta kohti Neuvostoliitto tarvitsee seitsenvuotissuunnitelman tultua täytetyksi noin viitisen vuotta. Silloin ja ehkäpä jo aikaisemminkin Neuvostoliitto saavuttaa kärkitilan maailmantaloudessa niin tuotannon absoluuttiseen määrään nähden kuin myös tuotannossa asukasta kohti. Se on oleva *sosialismin maailmanhistoriallinen voitto* sosialismin ja kapitalismin rauhanomaisessa kilvoittelussa.

Seitsenvuotiskauden loppuun mennessä maailman taloudellisessa elämässä tapahtuu ratkaiseva käänne sosialismin hyväksi. Sosialistisen maailmanjärjestelmän ylivoima kapitalismin maailmanjärjestelmään verrattuna aineellisten hyödykkeiden tuotannossa — inhimillisen toiminnan ratkaisevalla alalla — tulee varmistetuksi.

Maailman arenalla on käynnissä kahden järjestelmän, sosialismin ja kapitalismin taloudellinen kilvoittelu. Sosialististen maiden talous kehittyy myrskyisää vauhtia. Sosialistisen leirin kaikkien maiden kokemus on todistanut, että tuotannon nopea kasvu on sosialismin yleinen lainmukaisuus. Teollisuustuotteiden valmistuksessa asukasta kohti sosialistinen maailmanjärjestelmä on jo saavuttanut kapitalistisen maailmanjärjestelmän. Sosialististen maiden väestö käsittää noin kolmanneksen maapallon väestöstä ja niiden osalle tulee enemmän kuin *kolmannes* maailman teollisuustuotannosta, noin puolet maailman viljantuotannosta ja 43% puuvillan tuotannosta. Neuvostoliiton kansantalouden kehityksen seitsenvuotissuunnitelman täyttämisen ja ylittämisen sekä kansandemokratian maiden taloudellisten kehityssuunnitelmien täyttämisen tuloksena sosialistinen maailmanjärjestelmä tulee tuottamaan seitsenvuotis-

kauden lopulla *enemmän kuin puolet* koko maailman teollisuustuotannosta. Siten sosialistinen järjestelmä todistaa vielä uudeleen etevämyytensä kapitalistiseen verrattuna.

Maailman sosialistiselle talousjärjestelmälle ovat ominaisia uudet taloudellisen kehityksen lainmukaisuudet, joiden hyväksikäyttö takaa kaikkien sosialististen maiden nopean kehityksen.

Sosialististen maiden taloudellisen kehityksen erikoisuus on siinä, että kunkin sosialistisen maan kehitys ja vaurastuminen lujittaa viime kädessä koko sosialistista maailmanjärjestelmää. Sen sijaan kapitalismin aikana jonkin tietyn maan tuotannollinen kasvu syventää eri maiden välisiä ristiriitoja, kärjistää niiden suhteita, voimistaa niiden välistä kilpataistelua ja aiheuttaa molemminpuolisia selkkauksia.

Sosialistisessa maailmanjärjestelmässä vaikuttaa uusi, aikaisemmin tuntematon taloudellisen kehityksen lainmukaisuus. Sosialistiset maat, jotka olivat ennen taloudellisesti takapajuisia, pääsevät taloutensa ja kulttuurinsa kehityksessä pian toisten tasalle nojaamalla muiden sosialististen maiden kokemukseen, keskinäiseen avunantoon ja yhteistyöhön. Siten kaikkien sosialististen maiden taloudellinen ja kulttuurillinen kehitys saavuttaa saman tason. Imperialismin vallitessa vaikuttaa sitä vastoin eri maiden taloudellisen ja kulttuurillisen kehityksen epätasaisuuden laki. Kapitalistisessa maailmassa kehitys tapahtuu siten, että toiset maat ryöstäytyvät edelle toisten maiden kustannuksella. Edelle ryöstäytyneet maat pyrkivät kaikin tavoin turvaamaan etuoikeutetun asemansa, voidakseen pitää muita maita alistettuina ja riippuvaisina.

Sosialistisessa talousjärjestelmässä vaikuttaa kansantalouden kehityksen suunnitelmallisuuden, määräsuhtaisuuden laki. Sosialistisen leirin kaikki maat kehittävät tuotantaan yhteisvoimin ja yhteisymmärryksessä, koordinoivat kansantaloudelliset suunnitelmansa. Sosialistisen leirin maiden kehityksessä esittää huomattavaa osaa kansainvälinen työnjako, varsinkin sen korkeimmat muodot — tuotantoalojen erikoistuminen ja tuotantolaitosten keskinäinen yhteistoiminta. Tämä avaa uusia mahdollisuuksia tuotannon nopealle kasvulle koko sosialistisessa leirissä ja kussakin sosialistisessa maassa erikseen. Nämä mahdollisuudet on otettu huomioon Neuvostoliiton kansantalouden kehityksen seitsenvuotissuunnitelmassa.

Sosialistiset maat kulkevat eteenpäin yhtenä rintamana. Muutamat kansandemokratian maat ovat jo siirtyneet sosialismin rakentamisen loppuvaiheeseen. Sitä mukaa kuin sosialistinen maailmanjärjestelmä edistyy ja lujittuu, sosialististen maiden kehitys käy yhä menestyksellisemmäksi ja niissä luodaan edellytyksiä, jotka tekevät mahdolliseksi siirtyä kommunismin ensimmäisestä vaiheesta sen toiseen vaiheeseen. Lähenee aika, jolloin nämä maat ryhtyvät kuten Neuvostoliittokin rakentamaan kommunistista yhteiskuntaa. Sosialismin kaikki maat

siirtyvät siis enemmän tai vähemmän samanaikaisesti kommunistisen yhteiskunnan korkeampaan vaiheeseen. Eri maiden erilaiset olosuhteet tulevat tällöin otetuiksi huomioon. Kommunismiin siirtyminen tulee väistämättömästi tapahtumaan eri tavoin, erilaisin keinoin ja eri muodoissa. Mutta kuten marxismileninismi opettaa, määräävää osaa eri maiden kehityksessä kommunismia kohti tulevat tällöin esittämään kaikille maille yhteiset lainmukaisuudet eivätkä niiden erikoiset ilmenemis- muodot.

Puolueen XXI edustajakokouksen päätöslauselmassa sanotaan, että Neuvostoliitto katsoo tärkeimmäksi tehtäväkseen myötävaikuttaa vastaisuudessaan siihen, että sosialististen maiden yhtenäisyys lujittuisi edelleen, että taloudelliset ja kulttuurilliset suhteet niiden kesken kehittyisivät entistä läheisemmiksi ja että vapaiden kansojen veljellinen liitto vahvistuisi entistä lujemmaksi marxismileninismien suurten aatteiden ja proletaarisen internationalismin periaatteiden pohjalla.

Edustajakokouksen hyväksymä Neuvostoliiton kansantalouden kehityksen seitsenvuotissuunnitelma innostaa sosialistisen leirin maiden kansoja, se yhdistää niitä vieläkin läheisemmin toisiinsa. Kommunististen veljespuolueiden edustajat toivat edustajakokouksessa pitämässään puheissa täydellisesti ja kirkkaasti ilmi sosialististen maiden kansojen ajatukset ja tunteet, sen ihastuksen ja hyväksynnän, jota Neuvostoliiton kommunistisen rakennustyön valtava suunnitelma saa osakseen niiden taholla.

NKP:n XXI edustajakokous lujitti kansojen luottamusta siihen, että ihmiskunta voi välttyä maailmansodilta. Puolueen XX edustajakokouksen johtopäätös, ettei sota ole kohtalonomainen välttämättömyys, on osoittautunut täysin oikeaksi. Viimeksi kuluneet vuodet ovat todistaneet, että imperialistit ovat iskeneet joka kerta kirveensä kiveen yrittäessään ratkaista kansainvälisiä kiistakysymyksiä sotien avulla. Rauhantahtoiset kansat ovat kyenneet säilyttämään rauhan. Rauhan suojamuurina on mahdettava sosialistinen leiri, jonka koko taloudellinen mahti, tieteelliset ja teknilliset saavutukset on asetettu palvelemaan kansojen rauhan ja turvallisuuden asiaa. Imperialististen valtioiden hyökkäys sosialistista leiriä vastaan voi päättyä vain yhdellä tavalla — kapitalismin tuhoon.

Neuvostoliiton ja sosialistisen leirin maiden taloussuunnitelmien toteuttamisella luodaan entistä suotuisimmat edellytykset nykyajan perusongelman ratkaisemista — yleisen rauhan säilyttämistä — varten. Kun Neuvostoliitosta tulee maailman edistynein teollisuusmaa ja Kiinan Kansantasavallasta mahtava teollisuusvaltio ja kun kaikki sosialistiset maat yhdessä alkavat tuottaa enemmän kuin puolet maailman teollisuustuotannosta, niin tilanne maailmassa muuttuu perin juurin. Sosialististen maiden taloudelliset voimavarat takaavat sen, että voimasuhde

kansainvälisellä areenalla muodostuu ratkaisevassa määrin edulliseksi rauhan asialle. Sosialistisen leirin maiden menestykset johtavat rauhantahtoisien voimien kasvuun ja vahvistumiseen. Yhä useammat maat yhtyvät rauhan lujittamisen asiaa ajaviin valtioihin. Se ajatus, että sotia ei voida sallia, syöpyy yhä syvemmälle ihmisten tietoisuuteen. Rauhantahtoiset kansat voivat silloin sosialistisen leirin mahtiin nojaten pakottaa sodanhaluiset imperialistiset piirit luopumaan uusista sotaisista suunnitelmistaan. Siten käy todella mahdolliseksi poistaa maailmansodat yhteiskunnan elämästä, vaikka sosialismi ei olekaan vielä voittanut kaikkialla, ja kapitalismi vallitsee yhä osassa maailmaa.

Kansantalouden kehityksen seitsenvuotissuunnitelma on uusi osoitus Neuvostoliiton leniniläisestä rauhantahtoisesta politiikasta. Tuo suunnitelma henkii rauhanrakkautta. Neuvostokansa on kiinnostunut rauhan säilymisestä ja tekee kaikkensa sen hyväksi, että sota todellakin voitaisiin poistaa yhteiskunnan elämästä. Nykyään on kuitenkin olemassa vaara, että imperialistit ryhtyvät sotaan, ja tätä vaaraa ei saa aliarvioida.

N. S. Hruštševin XXI edustajakokouksessa pitämässä seloituksessa, hänen loppulausunnossaan ja edustajakokouksen päätöslauselmassa on valaistu nykyisen kansainvälisen tilanteen ajankohtaisia kysymyksiä, osoitettu sodanvaaran ja kansainvälisen jännityksen perussyöt ja Kommunistisen puolueen ja Neuvostovaltion nykyiset ulkopoliittiset tehtävät.

Edustajakokous totesi, että rauhan ja kansojen turvallisuuden varmentamisen kannalta on tärkeintä saada ratkaistuksi oikein Saksan kysymys ja päästä maiden kesken sopimukseen ydinasekokeiden lopettamisesta ja ydinaseiden täydellisestä kieltämisestä, aseistariisumisesta, „kylmän sodan” lopettamisesta. Sodanuhkan perussyynä on edelleenkin Amerikan imperialismiin aggressiivinen suuntaus. Pohjois-Atlantin sotaliitto on imperialististen valtioiden johtavin aggressiivinen ryhmittymä. USA:n, Länsi-Saksan, Englannin, Ranskan ja muiden aggressiiviseen Pohjois-Atlantin liittoon kuuluvien maiden hallitsevat piirit kieltäytyvät itsepintaisesti kansainvälisten pulmien rauhanomaisesta selvittelystä, kasaavat atomiaseita ja provosoivat sotilaallisia selkkauksia. Pääiskuvoiman osa Pohjois-Atlantin liitossa on annettu Länsi-Saksalle, josta kehitetään tämän liiton tärkeintä atomi- ja raketiasetukikohtaa. Militarismi ja revanšismi kohottavat päätään Länsi-Saksassa uhaten rauhantahtoisia kansoja. Imperialistinen hyökkäys uhkaa kansoja eri puolilla maailmaa. Imperialistit provosoivat sotilaallisia selkkauksia Lähi-idässä, Tyynen meren alueella, käyvät sotaa vapautensa puolesta taistelevia Afrikan kansoja vastaan ja uhkaavat alin omaa puuttua aseellisesti latinalaisen Amerikan maiden sisäisiin asioihin.

Imperialististen valtojen aggressiivisen suuntauksen vastapainona on Neuvostoliiton rauhantahtoinen suuntaus. Neuvostoliiton rauhantahtoinen ulkopoliittikka asettaa imperialististen hyökkääjien tielle voittamattomia esteitä. Neuvostoliiton, sosialistisen leirin maiden ja Idän rauhantahtoisien valtioiden omaksuman lujan kannan ansiosta onnistui tukahduttaa aivan ituunsa vaaralliset sodanalut Lähi-, Keski- ja Kaukoidässä sekä tehdä tyhjiksi imperialististen hyökkääjien muut sodanlietsomisyhtymiset. Neuvostoliitto pyrkii jatkuvasti tervehdyttämään kansainvälistä tilannetta ja saamaan ajankohtaiset kansainväliset ongelmat ratkaistuksi rauhanomaisin keinoin.

Puolueen XXI edustajakokous hyväksyi Neuvostohallituksen leniniläisen rauhantahtoisin politiikan ja toimenpiteet, joihin hallitus oli ryhtynyt ajoissa ja aivan oikein rauhan ja kansojen turvallisuuden varmistamiseksi. Edustajakokous kehotti Keskuskomiteaa ja Neuvostohallitusta pitämään vastaisuudessakin ohjeenaan leniniläistä rinnakkainolon periaatetta, taistelemaan jatkuvasti kansainvälisen jännityksen lieventämiseksi, toimimaan keskinäisen luottamuksen ja yhteistoiminnan aikaansaamiseksi valtioiden välillä niiden yhteiskunnallisesta järjestelmästä riippumatta, paljastamaan ja tekemään tyhjäksi imperialististen hyökkääjien aikeet. Edustajakokous korosti, että erikoisen tärkeää on laajentaa maailmankauppaa, kulttuurivaihtoa sekä valtiomiesten ja julkisuuden henkilöiden keskeistä henkilökohtaista kanssakäyntiä. USA:n ja Neuvostoliiton suhteiden paraneminen voisi vaikuttaa tervehdyttävästi kansainväliseen tilanteeseen, koska nämä kaksi suurvaltaa ovat erikoisesti vastuussa yleisen rauhan säilymisestä. Rauhansopimuksen solmiminen Saksan kanssa ja Berliinin kysymyksen ratkaiseminen edistäisivät huomattavasti kansainvälisen tilanteen paranemista, „kylmän sodan” likvidoimista ja aseistariisuntaua.

Edustajakokous kehotti neuvostokansaa, sosialistisen leirin maiden kansoja ja kaikkia rauhantahtoisia voimia olemaan äärimmäisen valppaina ja kamppailemaan entistä tarmokkaammin rauhan säilyttämiseksi. *„Me kehotamme kaikkia kansoja”,* N. S. Hruštšev sanoi edustajakokouksessa, *„kamppailemaan entistä tarmokkaammin rauhan säilyttämiseksi ja lujittamiseksi. Omasta puolestamme teemme kaiken voitavamme rauhan turvaamiseksi kaikkialla maailmassa”* („NKP:n ylimääräinen XXI edustajakokous. Pikakirjoituspöytäkirja”, I osa, s. 84).

XXI edustajakokous oli kansainvälisen kommunistisen liikkeen voimien kasvun, kaikkien marxilais-leniniläisten puolueiden yhteishengen valtava manifestaatio. Kommunistisia puolueita ja työväenpuolueita on 83 maassa. Niihin kuuluu yli 33 miljoonaa jäsentä. Tämä on työväenluokan suuri saavutus, marxismin-leninismien valtavan voiton osoitus. NKP:n XXI edustajakokoukseen osallistui edustajistoja 72 kommunistisesta ja

työväenpuolueesta. Ulkomaisten veljespuolueiden edustajat tervehtivät sydämellisesti Neuvostoliiton kommunistista puoluetta, joka johtaa varmana Neuvostoliiton kansoja kommunismia kohti. Ne kommunistiset ja työväenpuolueet, jotka eivät voineet lähettää edustajiaan, lähettivät edustajakokoukselle ystävällisen tervehdyksensä.

Edustajakokouksen asiakirjoissa on analysoitu syvällisesti nykyistä kansainvälistä työväenliikettä. Kapitalistisissa maissa on havaittavissa vaarallisia oireita taantumuksen uudesta hyökkäyksestä kansanjoukkojen valloittamien oikeuksien likvidoinniseksi. Tämä hyökkäys ilmenee siinä, että taantumuspörvaristo on ryhtynyt pystyttämään avointa diktatuuria ja herättämään henkiin fasismia. Varmin voima, joka pystyy asettamaan sulun fasismiin uhalle, on demokraattisten voimien, ennen kaikkea työväenluokan yhtenäisyys. Neuvostoliiton menestyskellinen eteneminen kommunismia kohti, sosialistisen leirin kaikkien maiden saavutukset sosialistisessa rakennustyössä, työväenluokan entistä suurempi järjestyneisyys ja taantumusta vastaan käydyn taistelun runsaat kokemukset tarjoavat suotuisat edellytykset työväenluokan yhteistoiminnalle niin kansainvälisessä kuin kansallisessakin mitassa. Edustajakokous ilmaisi toivovansa, että kapitalistimaiden sosialidemokraattisen työväen laajat joukot ja niiden järjestöt oppivat luokkataistelun kulussa ymmärtämään entistä selvemmin yhteistoiminnan välttämättömyyden ja ryhtyvät työväenluokan muiden osastojen ja demokraattisten kerrosten kanssa yhdessä asettamaan sulkua fasisille ja sodalle.

NKP:n XXI edustajakokous totesi tyydytyksellä, että vuoden 1957 marraskuussa pidetyt kommunististen ja työväenpuolueiden edustajain neuvottelukokoukset olivat tuoneet julki veljespuolueiden täydellisen yksimielisyyden. Kaikki kommunistiset ja työväenpuolueet ovat hyväksyneet yksimielisesti neuvottelukokouksen Julkilausuman. Siitä on tullut maailman kommunistisen liikkeen taisteluohjelma. Julkilausumassa tuomitaan päävaarana revisionismi ja samoin dogmatismi sekä lahkolaisuus. Elämä on vahvistanut Julkilausuman johtopäätökset täysin oikeiksi. Marraskuun neuvottelukokousten jälkeen kommunistiset puolueet ja työväenpuolueet, koko kansainvälinen kommunistinen liike, ovat tiivistäneet jatkuvasti rivejään marxismin-leninismien aatteiden pohjalla. Kaikki marxilais-leniniläiset puolueet ovat arvostelleet periaatteellisesti Jugoslavian kommunistien liiton revisionistista ohjelmaa ja tuominneet sen yksimielisesti. Kommunistinen liike on antanut musertavia iskuja revisionismille. Revisionistit eivät ole onnistuneet hajottamaan kansainvälistä kommunistista liikettä eivätkä harhauttamaan ainoatakaan veljespuoluetta marxilais-leniniläiseltä tieltä.

N. S. Hruštševin selostuksessa, edustajakokouksen päätöslauselmassa, kokouksen osanottajien ja marxilais-leniniläisten

veljespuolueiden edustajien puheissa arvostellaan jugoslavia-laisten revisionistien katsomuksia ja politiikkaa, paljastetaan ja tuomitaan heidän sopimattomat taistelutapansa. Edustajakokous tähdensi, että jugoslavalaiset johtajat ovat luopuneet niin teoriassa kuin käytännössäkin työväenluokan kannasta, maailman proletariaatin solidaarisuusperiaatteista. XXI edustajakokous lausui, että Neuvostoliiton kommunistit, kaikki neuvostoihmiset tuntevat ystävyyttä Jugoslavian veljeskansoja ja Jugoslavian kommunisteja kohtaan. Neuvostoliitto on vastaisuudessaakin pyrkivä yhteistoimintaan Jugoslavian kanssa kaikissa imperialismia vastaan ja rauhan puolesta käytävän taistelun kysymyksissä, joissa Neuvostoliiton asenne ja Jugoslavian asenne käyvät yhteen.

Edustajakokous lausui, että NK P on yhdessä muiden kommunististen puolueiden kanssa vastuussa sosialistisen leirin ja koko maailman kommunistisen liikkeen tulevaisuudesta. Edustajakokouksen päätöslauselmassa sanotaan, että Neuvostoliiton kommunistinen puolue on vastaisuudessaakin „noudattava horjumattomasti Marxin, Engelsin, Leninin suurta internationalistista oppia ja taisteleva kaikenkarvaisia revisionisteja vastaan marxismin-leninismien puhtauden puolesta, uusien menestysten saavuttamiseksi maailman kommunistisessa liikkeessä ja työväenliikkeessä” („NK P:n ylimääräinen XXI edustajakokous. Pikakirjoituspöytäkirja”, II osa, s. 451).

Neuvostoliiton kommunistisen puolueen XXI edustajakokous on maailmanhistoriallinen tapahtuma. Edustajakokouksen hyväksymä Neuvostoliiton kansantalouden kehityksen seitsenvuotissuunnitelma on saanut osakseen yleistä tunnustusta kaikkialla maailmassa. Koko maailman työtätekevät ja edistysmieliset ihmiset näkevät, että Neuvostoliiton seitsenvuotissuunnitelma on vahvistava rauhan, demokratian ja sosialismin voimia. Neuvostoliiton seitsenvuotissuunnitelma on aiheuttanut sekaannusta ja hämmennystä imperialistisissa piireissä. Porvarillisten julkisuuden henkilöiden samoin kuin porvarilehdistön on täytynyt kuitenkin tunnustaa Neuvostoliiton seitsenvuotissuunnitelma ja kommunistisen rakennustyön menestykset reaalisiksi.

3. Kommunistinen puolue on neuvostokansan johtava ja järjestävä voima taistelussa kommunismin viemiseksi voittoon Neuvostoliitossa

NK P:n XXI edustajakokous oli havainnollisena osoituksena puolueen erottamattomasta yhtenäisyydestä ja eheydestä, puoluejärjestöjen ja kaikkien kommunistien suuresta aktiivisuudesta ja siitä, että puolue pystyy ratkaisemaan menestyksellisesti ne suuret tehtävät, joita kommunistisen yhteiskunnan rakentaminen asettaa. Puoluekokouksessa esiintyi kaikkien liittotasavalto-

jen, monien autonomisten tasavaltojen, alueiden ja aluepiirien puoluejärjestöjen edustajia, teollisuuden ja maatalouden eturivin työntekijöitä, tieteen, tekniikan ja kulttuurielämän edustajia. Edustajien puheiden läpikäyvästä ajatuksena oli puolueen yhtenäisyyden vaaliminen. Kommunistisen rakennustyön valtava suunnitelma sai kaikkien edustajien täydellisen hyväksynnän. He esittivät puheenvuoroissaan lukuisia arvokkaita ehdotuksia, joiden toteuttaminen jouduttaa seitsenvuotissuunnitelman täytäntöistä.

Edustajakokous hyväksyi yksimielisesti ne koko puolueen ja kansan yksimielisen kannatuksen saaneet päätökset, jotka tehtiin puolueen KK:n kesäkuun (1957) täysistunnossa, missä paljastettiin ja murskattiin aatteellisesti Malenkovin, Kaganovitšin, Molotovin, Bulganinin ja Sepilovin puoluevastainen ryhmä. Käyttäen mitä halpamaisimpia ryhmäkuntalaisia taistelutapoja tämä ryhmä oli yrittänyt murtaa puolueen yhtenäisyyden, kääntää puolueen pois Leninin viitoittamalta tieltä ja vastustanut puolueen XX edustajakokouksen päätösten toteuttamista. Edustajakokouksen päätöslauselmassa korostetaan, että Keskuskomitea menetteli oikein tuomitessaan jyrkästi ja sysäyttää pois tieltä ryhmäkuntalaisten ja hajottajien halveksittavan ryhmän. Paljastettuaan ja murskattuaan aatteellisesti puoluevastaisen ryhmän puolue ryhmittyi entistä yksimielisempänä Keskuskomitean ympärille marxismin-leninismiin lipun alle.

NKP:n XXI edustajakokous kuvasti Kommunistisen puolueen arvovallan kasvua, neuvostokansan ryhmittymistä puolueen ympärille. Kansan rajaton luottamus Kommunistiseen puolueeseen ilmeni näkyvästi NKP:n jäsenistön kasvussa. XX ja XXI edustajakokouksen välisenä aikana puolueeseen liittyi alun toista miljoonaa työväenluokan, kolhoositalonpoikaiston ja työätekeväen sivistyneistön parhaimmiston edustajaa. Edustajakokous sai koollaolopäivinänsä vastaanottaa lukuisia tervehdys-sähkeitä, kirjeitä, ilmoituksia työrintamalla saavutetuista voitoista tehtaiden, uudisrakennusten, neuvostotilojen ja kolhoosien kollektiiveilta, sotilasyksiköiltä ja yhteiskunnallisilta järjestöiltä. Neuvostokansa näkee Kommunistisessa puolueessa oman kokeen johtajansa ja ohjaajansa.

Kommunismin ja sosialismin voiton puolesta käydyin taistelun kokemus on vahvistanut oikeaksi leninismiin erään tärkeimmän johtopäätöksen, nimittäin sen, että puolueen merkitys on kommunistista yhteiskuntaa rakennettaessa kasvava yhä suuremmaksi.

Kommunistinen puolue on esittävä entistä tärkeämpää osaa ennen kaikkea kommunismia rakentavan neuvostokansan etujoukkona. Sosialistisen yhteiskunnan kehittyminen kommunistiseksi asettaa jatkuvasti uusia tehtäviä. Vain sellainen puolue, jolla on aseenaan marxilais-leniniläinen teoria ja joka osaa

soveltaa luovasti marxismin-leninismien periaatteita, voi näyttää oikein tietä kommunismin. Keskuskomitea on käsitellyt säännöllisesti täysistunnoissaan kommunistisen rakennustyön ajankohtaisia kysymyksiä ja osoittanut tulevan kehityksen suuntaviivoja. NKP:n XXI edustajakokouksen päätökset, joissa edustajakokous valaisee sosialismista kommunismin johtavan siirtymisen tärkeimpiä ongelmia, ovat uutena kirkaana osoituksena puolueen johtavasta osuudesta kommunistisen rakennustyön nykyvaiheessa.

Kommunistinen puolue on esittävä entistä tärkeämpää osaa maan talouselämän johtajana ja järjestäjänä. Tämä ilmenee ennen kaikkea siten, että puolue laatii kommunistisen rakennustyön suunnitelmat. Vain sellainen puolue, joka tuntee sosialismin taloudelliset lait, voi ohjata sosialistisen kansantalouden kehitystä kommunismin suuntaan. Puolue osoittaa valtionsuunnitelmissa kommunistisen rakennustyön tärkeimmät kysymykset ja menettelytavat niiden ratkaisemiseksi. NKP:n XXI edustajakokouksen vahvistama Neuvostoliiton kansantalouden kehityksen seitsenvuotissuunnitelma on uusi näkyvä osoitus puolueen johtavan osuuden suurenemisesta taloudellisessa rakennustyössä sosialismista kommunismin johtavalla siirtymäkaudella. Neuvostovallan vuosina, varsinkin viimeksi kuluneina vuosina kansantalous on kasvanut tavattomasti. Kommunistisen rakennustyön suunnitelmien toteuttaminen merkitsee tuotannon jatkuvaa laajenemista. Tämä vaatii kiinnittämään jatkuvasti huomiota kansantalouden johdon parantamiseen. Teollisuuden ja rakennustoiminnan johdon uudelleenjärjestely, kansantalousneuvostojen muodostaminen taloudellisissa hallintopiireissä, liittotasavaltojen, paikallisten elinten ja laitosten oikeuksien laajentaminen, samoin kuin suunnittelutyön uudelleenjärjestäminen ovat parantaneet kaikkien puolueinstanssien johtotoimintaa taloudellisen rakennustyön alalla, suurentaneet puoluejärjestöjen vastuuta liittotasavaltojen ja autonomisten tasavaltojen, aluepiirien ja alueiden, teollisuuslaitosten, neuvostotilojen ja kolhoosien talouden tilasta ja kehityksestä.

Kommunistinen puolue on esittävä entistä suurempaa osaa työtätekevien kasvatuksessa. Monipuolisesti kehittyneiden ja sivistyneiden kommunistisen yhteiskunnan ihmisten, tulevaisuuden ihmisten kasvattaminen on tehtävä, joka on ratkaistava käytännössä laajaperäisen kommunistisen rakennustyön kaudella. Kymmenien ja satojen miljoonien ihmisten, koko neuvostokansan kommunistinen kasvatusta on mutkallinen ja vaikea prosessi. Kommunistisen maailmankatsomuksen vakiintuminen tapahtuu taistelussa kapitalismin jäännöksiä, neuvostoihmisten keskuuteen tunkeutuvaa porvarillista vaikutusta, vieraita katsomuksia ja tapoja vastaan. Vain Kommunistinen puolue, joka osaa soveltaa marxismin-leninismien teoriaa, voi kasvattaa työtätekeviä kommunismin hengessä, auttaa heitä kommunistisen

maailmankatsomuksen omaksumisessa ja taistella päättäväisesti porvarillista ideologiaa vastaan. XXI edustajakokous kehotti puoluetta parantamaan aatteellis-poliittista työtä, käyttämään kaikkia aatteellisen vaikutuksen keinoja kommunistisen rakennustyön tehtävien ratkaisemiseksi menestyksellisesti, selittämään työtätekeville, mitä on kommunismi ja mitä hyvyyksiä se tuo kansalle.

Kommunistinen puolue on esittävä entistä suurempaa osaa työväenluokan, kaikkien työtätekevien korkeimpana järjestömuotona. Toteuttaessaan käytännössä NKP:n XX edustajakokouksen päätöksiä puolue on tullut entistä läheisemmäksi kansalle, se on laajentanut ja lujittanut yhteyksiään joukkoihin. Puolueen toiminnassa on tullut säännöksi se, että tärkeimpiä valtiollisen, taloudellisen ja kulttuurillisen rakennustyön kysymyksiä koskevat lakiehdotukset esitetään koko kansan käsiteltäviksi, järjestetään kansantalouden, tieteen ja kulttuurielämän eri aloilla toimivien työntekijöiden neuvottelukokouksia ja käännetään maan elämää koskevissa ajankohtaisissa kysymyksissä työtätekevien puoleen. Sosialistisen valtioelämän kehittyessä demokratian kaikinpuolisen laajentamisen suuntaan liittotasavaltojen ja paikallisten elinten oikeudet taloudellisen ja kulttuurillisen rakennustyön johtamisessa laajenevat, neuvostojen, ammattiliittojen ja nuorisoliiton merkitys suurenee, muodostetaan uusia työtätekevien omatoiminnallisia elimiä suojelemaan yleistä järjestystä ja kansalaisten oikeuksia, kehitetään joukkojen aktiivisuutta ja vedetään ne laajalti mukaan hoitamaan yhteiskunnallisia asioita. Tällöin on tärkeää, että myös kaikki kansalaisjärjestöt vaalivat valtion etuja ja että estetään alkuunsa pienimmätkin paikallisen rajoittuneisuuden, nurkkakuntalaisuuden ja eristäytyneisyyden ilmaukset. Kommunistisen rakennustyön nykyvaiheessa tarvitaan enemmän kuin koskaan aikaisemmin auktoriteettista ja vaikutusvaltaista järjestöä, joka pystyy yhdistämään kaikkien muiden kansalaisjärjestöjen toimintaa. Sellainen järjestö on puolue. Kommunistinen puolue johtaa kaikkia kansalaisjärjestöjä, ohjaa niiden toimintaa samaan suuntaan, kommunistisen rakennustyön yhteisille raiteille.

Kommunistisen puolueen ja neuvostokansan tärkein tehtävä on nyt turvata kansantalouden kehityksen seitsenvuotissuunnitelman tinkimätön täyttäminen.

Edustajakokous tähdensi, että paikallisten puolue-elinten ja puolueen perusjärjestöjen organisatorista työtä on parannettava. Puoluejärjestöjen taistelukykyä ja puolueen jäsenjoukkojen aktiivisuutta on kohottanut se, että puolue-elämässä on ruvettu jälleen noudattamaan ja kehittämään edelleen leniniläisiä puolue-elämän normeja, kollektiivisen johtotoiminnan periaatteita, seuraamaan johdonmukaisesti puolueen sisäisen demokratian, kritiikin ja itsekritiikin kehittämisen linjaa. Seitsenvuotissuunnitelman menestyksellinen toteuttaminen ratkaistaan tuotanto-

laitoksissa ja rakennustyömailla, neuvostotiloilla ja kolhooseissa sekä tieteellisissä laitoksissa. Puoluejärjestöjen tehtävänä on mobilisoida ja järjestää joukot suorittamaan konkreettisia tuotannollisia tehtäviä, saattaa suunnitelman asettamat tehtävät kaikkien työtätekevien tietoon, saada jokainen kollektiivi täyttämään niitä järjestyneesti ja määrätietoisesti, toimia päättäväisesti puutteellisuuksien poistamiseksi ja vaikeuksien voittamiseksi. Jokaisessa työpaikassa, joka kolhoosissa, neuvostotilalla ja laitoksessa on luotava rakentavan työn ja tuotannollisen edistyksen ilmapiiri, jotta jokainen kollektiivi olisi omalla työllään aktiivisesti mukana täyttämässä ja ylittämässä seitsenvuotissuunnitelmaa.

Puolueen ideologisen työn tulee auttaa täyttämään menestyksellisesti kommunistisen rakennustyön tehtäviä. Nykyvaiheessa puolue asettaa ideologisen työn päätehtäväksi kasvattaa neuvostoihmissä yhteenkuuluvaisuuden henkeä ja työteliäisyyttä, kommunistista suhtautumista työhön. Edustajakokous velvoitti puoluejärjestöt huolehtimaan siitä, että ideologinen työ liittyy kiinteästi käytännöllisten tehtävien ratkaisuun, että kasvatustyö olisi konkreettista ja määrätietoista, edistämään ja kehittämään kaikin tavoin kommunistisia työmuotoja sekä pyrkimään siihen, että jokainen työntekijä käyttäisi työssä mahdollisimman tehokkaasti konettaan, koneyhdistelmänsä, traktoriaan, leikkuupuimuriaan ja soveltaisi parhaita työmenetelmiä.

NKP:n XXI edustajakokous tähdensi, että ensiarvoinen merkitys kommunistisen rakennustyön tehtävien täyttämässä on puolueen ja valtion työntekijäkaadereilla. Puoluejärjestöjen tehtävänä on parantaa työntekijäin sijoittelua, nostaa rohkeammin esiin nuoria voimia, lujittaa jälkeenjääviä tuotantolaitoksia, kolhooseja, neuvostotiloja ja piirejä lähettämällä niihin päteviä työntekijöitä, kasvattaa kaadereissa, kaikissa kommunisteissa vaateliaisuutta, vastuuntuntoa saadusta tehtävästä, uskollisuutta kansan ja kommunismin asian palvelussa, kohottaa jatkuvasti heidän teoreettista tietotasoaan ja parantaa marxismin-leninismin opiskelua.

Puolueen XXI edustajakokous ilmaisi varmana vakaumuksestaan, että Neuvostoliiton siirtyminen kommunistisen yhteiskunnan laajamittaisen rakennustyön kauteen on kohottava neuvosto-, ammattiliitto- ja nuorisojärjestöjen aktiivisuutta entistä korkeammalle, innostava työväenluokkaa, kolhoositalonpoikais- toa ja työtätekevää sivistyneistöä entistä uutterampaan työhön Neuvostoliiton kansantalouden seitsenvuotissuunnitelman täyttämiseksi ja ylittämiseksi.

Kommunistinen puolue johdattaa neuvostokansaa Leninin viitoittamaa koeteltua tietä marxismin-leninismin suuren kaikkivoittavan lipun alla kommunismin siintäville kukkuloille. Neuvostoliitossa toteutetaan ihmiskunnan rohkeinta haavetta —

kommunismiin haavetta. Avaten tietä kommunismiin neuvostokansa kulkee eteenpäin käsi kädessä sosialististen maiden kansojen kanssa, tukenaan mahtava sosialismin leiri, kaikkien maiden työväenluokka, kaikki työtätekevät.

„Aloittamamme seitsenvuotiskausi”, N. S. Hruštšev sanoi edustajakoukselle pitämänsä selostuksen lopussa, „on uusi tärkeä, voipa sanoa ratkaiseva nousuvaihe maamme historiallisessa kehityksessä. Kommunistinen puolue ja koko neuvostokansa ovat vuorenvarmoja siitä, että ne saavuttavat tämänkin tavoitteen ja pääsevät lavealle tasangolle, jolloin eteen avautuu uusia avaria näköaloja ja matkanteko helpottuu” („NKP:n ylimääräinen XXI edustajakokous. Pikakirjoituspöytäkirja”, I osa, s. 120).

LOPPUKATSAUS

Mitkä ovat ne tärkeimmät johtopäätökset, joihin Neuvostoliiton kommunistisen puolueen kulkema historiallinen taival meidät oikeuttaa? Mitkä ovat tämän puolueen kehityksen ja taistelun peruslait? Mitä NKP:n historia opettaa?

1. Puolueen historia opettaa, että työväenluokka voi saavuttaa voiton ja ratkaista historialliset tehtävänsä — pystyttää proletariaatin diktatuurin, rakentaa sosialismin ja kommunismin — *vain silloin, kun sitä johtaa Kommunistinen puolue*, joka on vallankumouksellinen porvaristoon ja sen valtiovaltaan nähden, leppymätön sovittelijoita ja antautujia kohtaan ja vapaa opportunistista.

Suuren Leninin luoma Neuvostoliiton kommunistinen puolue on *uudentyyppinen* puolue. Erotukseksi reformistisista, sosialidemokraattisista puolueista — vanhantyyppisistä puolueista —, joiden politiikka oli proletariaatin ja porvariston välisen sovinnon ja rauhan hieromista, Kommunistinen puolue ilmentää proletariaatin, siis sellaisen luokan perusintressejä, joka taistelee viedäkseen voittoon sosialistisen vallankumouksen, tehdäkseen lopun riistojärjestelmästä, rakentaakseen sosialistisen ja kommunistisen yhteiskunnan.

NKP on työväenluokan ja koko neuvostokansan järjestynyt, marxilais-leniniläinen etujoukko, poliittinen johtaja. Leninismi opettaa ja historia on todistanut oikeaksi, että työväenluokan etujoukon aseman, kansanjoukkojen johtajan aseman puolue saavuttaa ja varmistaa taistelemalla uhrautuvasti työtätekevien perusetujen puolesta vallankumouksellisen liikkeen ja kommunismin rakentamisen kaikissa vaiheissa.

„Vain kommunistinen puolue”, V. I. Lenin kirjoitti, „jos se on todellakin vallankumouksellisen luokan etujoukko,

jos siihen kuuluu tämän luokan parhaimmisto, jos sen jäsenet ovat kyllin tietoisia ja uskollisia, sitkeän vallankumoustaistelun kokemusten valistamia ja karaisemia kommunisteja, jos tuo puolue on kyennyt saamaan aikaan katkeamattoman yhteyden oman luokkansa elämään ja sitä tietä kaikkiin riistettyjen joukkoihin ja saavuttanut tämän luokan ja näiden joukkojen täyden luottamuksen, vain sellainen puolue pystyy johtamaan proletariaattia, kun käydään mitä ankarinta, ratkaisevaa, viimeistä taistelua kapitalismin kaikkia voimia vastaan. Ja toisaalta vain sellaisen puolueen johtamana proletariaatti voi kehittää vallankumouksellisen rynnistyksensä täyteen voimaansa ja tehdä täysin tehottomaksi pienen vähemmistön — kapitalismin turmeleman työväenaristokratian, trade unionien ja osuustoiminnan vanhojen johtomiesten yms.— väistämättömän apaattisuuden ja osittaisen vastarinnankin, voi panna liikkeelle kaikki voimansa, jotka jo kapitalistisen yhteiskunnan taloudellisen rakenteen vuoksi ovat verrattomasti suuremmat kuin proletariaatin suhteellinen osuus väestöstä” (Teokset, 31. osa, ss. 163—164).

Tällaisen puolueen olemassaolo ja sen toiminta joukkojen johtajana oli Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen tärkeimpiä edellytyksiä. Maailman ensimmäisen sosialistisen yhteiskunnan rakentaminen Neuvostoliitossa vaikeiden ja monimutkaisten ulko- sekä sisäpoliittisten olosuhteiden vallitessa, maan puolustaminen vihamielisiltä imperialistisilta voimilta, maan menestyksellinen kehitys kommunismia kohti kävi mahdolliseksi puolueen johdon ansiosta.

Neuvostoyhteiskunnan kehitys on osoittanut tietyksi lainmukaisuudeksi sen, että puolueen merkitys kommunistisessa rakennustyössä, yhteiskunnan poliittisessa ja aatteellisessa johtamisessa sekä maan taloudellisessa ja kulttuurillisessa elämässä kasvaa jatkuvasti.

2. NKP:n historiallinen kokemus on osoittanut oikeaksi marxismin-leninismen sen mitä tärkeimmän johtopäätöksen, että kapitalismista voidaan siirtyä sosialismiin ja että kommunistisen rakennustyön tehtävät voidaan ratkaista menestyksellisesti vain pohjaamalla *proletariaatin diktatuuriin*, ts. siihen että yhteiskunnan poliittinen, valtiollinen johto on työväenluokan käsissä.

Proletariaatin diktatuuri on välttämätön ennen kaikkea sitä varten, että voitaisiin murtaa vallasta syöstyjen riistäjien ja sosialismille vihamielisten luokkien kaikkien voimien vastarinta maan rajojen sisällä ja puolustaa sosialismin saavutuksia ulkoisten vihollisten hyökkäyksiltä.

Proletariaatin diktatuuri ei ole pelkkää väkivaltaa, se ei ole edes pääasiallisesti väkivaltaa.

Proletariaatin diktatuuri on eräänlainen työväenluokan luokkaliitto monimiljoonaisten työtätekevien kerrosten, ennen kaikkea työtätekevän talonpoikaiston kanssa sosialismin rakentamista ja lujittamista varten.

Tämän liiton kehitys on sosialismin kaudella johtanut siihen, että yhteiskunnasta on tullut moraalisesti ja poliittisesti yhtenäinen.

Proletariaatin diktatuurin tärkein tehtävä on siinä, että työväenluokka johtaa valtiollisesti työtätekevän talonpoikaiston joukkoja, kaupungin ei-proletaarisia työtätekeviä kerroksia sekä sivistyneistöä ja lujittaa liittoaan niiden kanssa vetääkseen ne mukaan sosialistiseen rakennustyöhön ja uudestikasvattaakseen niitä.

Solismin voitettua Neuvostoliitossa ei ole enää riistäjiä eikä niitä ole siis tarvinnut lannistaa, mutta työväenluokan diktatuuri on silti säilynyt. Sen tehtävänä on suojella maata imperialismin leirin ja sen asiamiesten rikollisilta yrityksiltä ja se on tarpeen kansan johtamisen kannalta Neuvostomaan kulkiessa eteenpäin jo saavutettuihin sosialismin voittoihin nojaten.

Proletariaatin diktatuuri ilmentää ja suojelee työtätekevien intressejä. Porvarilliseen demokratiaan verrattuna se on uusi ja korkeampi demokratian muoto. Neuvostoliitossa demokratia on sosialismin oloissa muodostunut yleiseksi sosialistiseksi demokratiaksi.

NKP:n historia opettaa, että ilman Kommunistista puoluetta proletariaatin diktatuuria ei voi olla olemassa. V. I. Lenin sanoi, että „...proletariaatin diktatuuri ei ole mahdollista muutoin kuin kommunistisen puolueen toteuttamana” (Teokset, 32. osa, s. 176). Vain joukkojen eturinnassa kulkeva marxilais-leniniläinen Kommunistinen puolue pystyy järjestämään työtätekevät, valistamaan niitä poliittisesti, osoittamaan niille tien sosialismiin ja kommunismiin, innostamaan niitä urotekoihin.

Kommunistinen puolue on johtava voima proletariaatin diktatuurin järjestelmässä. Uuden valtiovallan koneisto ja sen toimintaperiaatteet on kehitelty ja tarkistettu käytännössä puolueen johdolla. Proletariaatin diktatuurin järjestelmän muodostavat: Työtätekevien edustajien *neuvostot*, jotka ovat proletariaatin diktatuurin välittömiä ilmentymiä, *ammattiliitot*, jotka ovat työläisten ja toimihenkilöiden suurimpia joukkojärjestöjä, *nuorisoliitto*, joka yhdistää neuvostonuorison parhaimmiston laajat kerrokset, kaikenkattavat *osuustoimintajärjestöt*, erilaiset muut *kansalaisjärjestöt* ja *puolue*, joka on neuvostokansan etujoukko, työtätekevien kaikkien muiden järjestöjen poliittinen ohjaaja.

„Kokonaisuutena syntyy”, V. I. Lenin sanoi, „joustava ja verraten laaja, erittäin voimakas proletaarinen koneisto, joka muodollisesti ei ole kommunistinen ja jonka avulla

puolue on läheisessä yhteydessä *luokkaan* ja *joukkoihin* ja jonka avulla toteutetaan puolueen johdolla *luokan diktatuuria*" (Teokset, 31. osa, s. 30).

Koko kansa on tunnustanut puolueen johtavan aseman proletariaatin diktatuurin järjestelmässä. Kommunistinen puolue on „työätekevien kaikkien, niin yhteiskunnallisten kuin valtiollistenkin järjestöjen johtava ydinjoukko”, sanotaan Neuvostoliiton Perustuslaissa.

Neuvostoliiton työväenluokka toteuttaa diktatuuriaan Neuvostojen muodossa. Mutta historiallinen kokemus osoittaa, että proletariaatin diktatuurilla voi olla muitakin muotoja. Toisen maailmansodan jälkeen syntyi uusi proletariaatin diktatuurin muoto — *kansandemokratian* järjestelmä.

3. NKP:n historia opettaa, että sosialismin historialliset voimat Neuvostoliitossa olisivat jääneet puolueelta saavuttamatta, jollei puolue olisi pitänyt *marxismien-leninismien oppia* ohjeena kaikessa toiminnassaan.

„...bolševismi”, V. I. Lenin kirjoitti, „syntyi v. 1903 kaikkein vankimmalla teoreettisella perustalla, marxismien perustalla” (Teokset, 31. osa, s. 9).

Marxismi-leninismi on eheä ja johdonmukainen materialistis-dialektinen maailmankatsomus ja tieteellisen kommunismin oppi. Marxismi-leninismi on oppi yhteiskunnan kehityslaeista, oppi sosialistisesta vallankumouksesta ja proletariaatin diktatuurista, oppi sosialistisen ja kommunistisen yhteiskunnan rakentamisesta. Marxilais-leniniläinen teoria antaa puolueelle voimaa ja varmuutta siitä, että kommunismi voittaa. Teoria antaa puolueelle mahdollisuuden selvittää yhteiskunnallisen elämän lainmukaisuuksia, arvostella oikein tilannetta, käsittää ympäröivien ilmiöiden sisäisen syy-yhteyden ja niiden kehityssuunnan ja auttaa löytämään vastaukset käytännöllisen vallankumouksellisen taistelun ja kommunistisen rakennustyön asettamiin peruskysymyksiin.

Teoriaan nähden Kommunistisen puolueen ehdottomia vaatimuksia ovat:

a) uskollisuus marxismille-leninismille, marxismien-leninismien periaatteiden johdonmukainen puolustaminen, leppymättömyyden kielteinen suhde kaikkiin marxismista-leninismistä poikkeamiin, päättäväinen taistelu kaikkia marxismien-leninismien revisioyrityksiä vastaan;

b) teorian luova soveltaminen, sen omaksuminen, teorian kehittäminen yhteiskunnan muuttuneita ehtoja ja niitä tehtäviä vastaavasti, joita nousee puolueen ratkaistavaksi proletariaatin voiton puolesta käytävän taistelun ja kommunismin rakentamisen eri vaiheissa, päättäväinen taistelu dogmatismia ja kirjanoppineisuutta ja kaikkea sellaista vastaan, minkä

seurauksena on irrottautuminen elämästä, puolueen käytännöllisestä vallankumouksellisesta taistelusta.

c) teorian erottamaton yhteys käytäntöön, elämään, teorian ja käytännön elimellinen yhtenäisyys puolueen kaikessa toiminnassa.

V. I. Lenin, hänen taistelutoverinsa, puolue, ovat koko toimintansa aikana käyneet päättäväistä taistelua niin Venäjällä kuin kansainväliselläkin areenalla kaikenlaisia avoimia ja naamioituneita marxilaisuuden vihollisia ja revisionisteja vastaan. Tämän taistelun tuloksena Marxin ja Engelsin vallankumouksellinen oppi on siihen kohdistuneista ankarista hyökkäyksistä huolimatta voittanut ja saanut mitä laajinta kannatusta kaikkialla maailmassa, ja se on nyt mitä tehokkain aatteellinen ase rakennettaessa kommunismia Neuvostoliitossa, lujitettaessa ja kehitettäessä sosialistista maailmanjärjestelmää ja kansainvälistä vapausliikettä. Puolueen historia on hellittämättömän taistelun historiaa, taistelun, jota on käyty marxilais-leniniläisen teorian puhtauden puolesta niin avointa revisionismia kuin dogmatismiakin vastaan.

Taistellessaan marxilaisen teorian puhtauden puolesta V. I. Lenin ja hänen seuraajansa ovat samalla kehittäelleet *luovasti* tuota teoriaa. Marxilaisen teorian omaksuminen ei merkitse erinäisten johtopäätösten ja teesien ulkooppimista. Marxilaista teoriaa ei saa käsittää miksikään jähmettymäksi eikä kivettymäksi, ei miksikään dogmikokoelmaksi. Se kehittyy ja täydellistyy niin kuin kaikki muutkin tieteet rikastuen uusien kokemusten, uusien tietojen, uusien johtopäätösten ja väittämien ansiosta. Marxilaisen teorian omaksuminen on sitä, että tajutaan tämän teorian olemus ja opitaan käyttämään tätä teoriaa ratkaistaessa vallankumouksellisen liikkeen ja kommunistisen rakennustyön käytännön kysymyksiä. Samalla kun Kommunin puolue on pysynyt uskollisena marxismiin hengelle, se on luopunut marxismien eräistä vanhentuneista näkökohdista ja kehittänyt uusia periaatteellisia teoreettisia näkökohtia, jotka vastaavat yhteiskunnan elämässä tapahtuneita muutoksia ja työväenluokan etujen puolesta, sosialismin ja kommunismin asian puolesta käydyn käytännöllisen taistelun vaatimuksia.

Marxilaisen teorian ydinajatuksen perusteella V. I. Lenin teki useita nerokkaita keksintöjä ja uusia johtopäätöksiä, joilla proletariaatin ja sen vallankumouksellisen puolueen kannalta on ratkaiseva merkitys uusissa olosuhteissa imperialismin ja sosialistisen vallankumouksen kaudella.

V. I. Leninin kehittälemä oppi sosialistisesta vallankumouksesta on esimerkki marxilaisuuden luovasta kehittelystä ja vanhentuneiden näkökohtien korvaamisesta uusilla, proletariaatin poliittisen taistelun vaatimuksia vastaavilla päätelmillä.

Marx ja Engels, jotka löysivät esimonopolistisen kapitalismin lainmukaisuudet, opettivat, että sosialistinen vallankumous

ei voi voittaa yhdessä erillisessä maassa, että se voittaa vain, jos se tapahtuu yhtäikaa kaikissa tai useimmissa kapitalistisissa maissa.

Kaikki marxilaiset pitivät ohjeenaan tätä johtopäätöstä, joka olikin oikea siinä vaiheessa, jolloin kapitalismi kehittyi nousevaa linjaa. Mutta 20. vuosisadan alkuun mennessä tilanne muuttui jyrkästi: kapitalismi kehittyi imperialismiksi, joka kärjisti kapitalismin kaikki ristiriidat äärimmilleen ja asetti sosialismiin siirtymisen ihmiskunnan välittömäksi tehtäväksi; nouseva kapitalismi oli muuttunut kuolevaksi kapitalismiksi. Se Marxin ja Engelsin näkemys, että sosialismi ei voi voittaa yhdessä erillisessä maassa, ei vastannut enää uutta tilannetta, ja V. I. Lenin ei suinkaan pelännyt tarkistaa sitä. Analysoituaan uuteen vaiheeseensa astunutta kapitalismia V. I. Lenin osoitti, että kapitalismin kehityksen epätasaisuus käy erikoisen tuntuvaaksi imperialismin kaudella ja kehitys muuttuu luonteeltaan hyppäykselliseksi, katastrofaaliseksi. V. I. Lenin päätyi siihen johtopäätökseen, että imperialismin kaudella sosialismi ei voi voittaa yhtäikäisesti kaikissa kapitalistisissa maissa, mutta sen sijaan maailmanimperialismin rintamaketju voidaan murtaa sen heikoimmassa kohdassa ja sosialismi voi voittaa aluksi yhdessä erillisessä kapitalistisessa maassa.

Puolue torjui taistelussa opportunisteja vastaan tätä V. I. Leninin nerokasta johtopäätöstä vastaan tehdyt hyökkäykset. Siitä tuli koko vallankumouksellisen marxismin johtoaate, joka hedelmöitti käytännöllistä vallankumouksellista taistelua, antoi sille uusia suuntaviivoja ja innosti kaikkien maiden proletariaattia ottamaan käsiinsä aloitteen sekä ryhtymään vallankumoukselliseen rynnistykseen oman maansa porvaristoa vastaan. Lokakuun Suuri sosialistinen vallankumous ja sosialistisen yhteiskunnan rakentaminen Neuvostoliitossa ovat todistaneet kumoamattomasti, että Leninin oppi sosialistisesta vallankumouksesta on oikea.

Ellei V. I. Lenin olisi ajoissa tehnyt tätä nerokasta johtopäätöstään ja ellei hänellä olisi riittänyt rohkeutta vaihtaa marxismin eräs vanhentunut perusaate uuteen, joka oli uudessa historiallisessa tilanteessa ainoa oikea, ja elleivät kommunistiset puolueet olisi omaksuneet tätä perusajatusta, ottaneet sitä ohjeekseen, niin eri maiden proletariaatin vallankumouksellinen aloitteellisuus ja aktiivisuus olisi ollut kahlittua, proletariaatilla ei olisi ollut selviä suuntaviivoja eikä varmuutta vallankumouksellisen aloitteensa menestymisestä.

Esimerkkinä marxilaisuuden luovasta kehittelystä on myös V. I. Leninin tekemä löytö, nimittäin Neuvostovallan havaitseminen proletariaatin diktatuurin valtiomuodoksi, joka on vakiintunut pysyväiseksi Neuvostoliitossa. Jollei V. I. Lenin olisi havainnut neuvostoja, Neuvostotasavaltaa proletariaatin diktatuurin muodoksi, niin puolue olisi joutunut harhailemaan

pimeässä, siitä olisi ollut vahinkoa proletariaatille, etua porvaristolle, ja marxilainen teoria olisi menettänyt varsin paljon.

Todistuksena marxismin luovasta kehittelystä on marxismin-leninismin kannattajien löytämä proletariaatin diktatuurin uusi muoto — kansandemokratia. Ennen toista maailmansotaa tunnettiin yksi proletariaatin diktatuurin muoto, nimittäin Neuvostot. Neuvostojen elinvoimaisuuden osoituksena on koko Neuvostomaan kokemus, ja sen merkitys kasvoi entistä suuremmaksi, kun Neuvostoliitossa rakennettiin sosialistinen yhteiskunta ja Neuvostoliitto voitti toisessa maailmansodassa. Ottaen huomioon toisen maailmansodan aikaisen ja sen jälkeisen maailmantilanteen sekä vallankumousprosessien reaalisien kulun niissä maissa, missä kansanvallankumous kehittyi, marxismin-leninismin kannattajat esittivät kuitenkin proletariaatin diktatuurin uuden muodon — kansandemokratian — pitäen lähtökohdana joukkojen kokemusta ja sitä Leninin perusajatusta, että proletariaatin diktatuurin muodot voivat olla erilaisia. Kansandemokratiaa on toteutettu käytännössä Kiinan Kansantasavallassa ja kaikissa muissa toisen maailmansodan jälkeen muodostuneissa sosialistisissa valtioissa.

Havainnollisena esimerkkinä marxilais-leniniläisen teorian luovasta kehittelystä ovat NKP:n XX edustajakokouksen päätökset. N. S. Hruštševin seloituksessa ja edustajakokouksen päätöksissä on kehitetty Leninin oppia kahden erilaisen yhteiskuntajärjestelmän rauhanomaisesta rinnakkainolosta, esitetty teoreettiselta ja poliittiselta merkitykseltään tärkeät perusajatukset sotien estämisen mahdollisuudesta meidän aikakaudellamme, sosialismiin siirtymisen muodoista eräissä kapitalistisissa maissa, kapitalististen maiden työväenluokan yhtenäisyyden aikaansaamisen teistä.

NKP:n XXI edustajakokous antoi uuden merkittävän panoksen tieteellisen kommunismin teoriaan. Edustajakokouksen päätöksissä ja N. S. Hruštševin seloituksessa on valaistu ja selvitelty teoreettisesti marxismin-leninismin periaatteiden pohjalta sellaisia Neuvostoliiton kommunistisen rakennustyön uuteen vaiheeseen liittyviä tärkeitä kysymyksiä kuin sosialismin kommunistiksi kehittymisen lainmukaisuudet, kolhoosiomistuksen ja sosialistisen kansanomistuksen kehitys- ja lähenemistiet, aineellisten hyödykkeiden jako yhteiskunnan jäsenten kesken, yhteiskunnan poliittinen organisaatio, valtiorakenne ja valtion hallinta laajaperäisen kommunistisen rakennustyön kaudella. Edustajakokous totesi, että sosialismin voitto Neuvostoliitossa ei ole ainoastaan täydellinen, vaan myös lopullinen. Mitä suurin merkitys on sillä XXI edustajakokouksen tekemällä johtopäätöksellä, että sosialistisen leirin maiden saavuttamat voitot, rauhanthahtoisten voimien kasvu ja lujittuminen kaikkialla maailmassa tekevät todella mahdolliseksi sen, että maailmansota voidaan poistaa yhteiskunnan elämästä jo ennen, kuin sosialismi on

voittanut täydellisesti koko maailmassa, vaikka kapitalismi vielä säilyykin osassa maailmaa.

XXI edustajakokouksen päätökset ja N. S. Hruštševin selostus ovat oivallinen esimerkki marxismin-leninisin luovasta soveltamisesta ja kehittämisestä. Edustajakokouksen kehittämien perusajatusten teoreettinen ja käytännöllinen merkitys NKP:n toiminnalle ja kaikille marxilais-leniniläisille veljespuoleille on valtavan suuri.

Leninismi opettaa, että se, joka ei ota huomioon yhteiskunnan kehityksessä tapahtuvia muutoksia eikä konkreettisia historiallisia olosuhteita ja joka pitää kiinni vanhentuneista väittämistä ja johtopäätöksistä ja kertailee vain vanhentuneita marxismin määritelmiä sen sijaan, että analysoisi tieteellisesti uusia historiallisia olosuhteita ja tekisi teoreettisia yleistyksiä proletariaatin luokkataistelun antamista uusista kokemuksista, hän pysyy uskollisena vain marxismin kirjaimelle ja vääristelee marxismin vallankumouksellista sisältöä, luopuu itse asiassa marxilaisuudesta.

Kommunistinen puolue ei ole milloinkaan irrottanut teoriaa vallankumouksellisesta käytännöstä. Kommunistisen puolueen murtumaton voima on teorian ja käytännön elimellisessä yhteydessä.

Kommunistinen puolue on aina pitänyt ja pitää ohjeenaan sitä Marxin ja Leninin johtoaatetta, että marxilaisuus ei ole dogmi, vaan toimintaohje.

4. NKP:n historia opettaa, että *työväenluokan yhtenäisyys* on sosialistisen vallankumouksen voiton välttämätön edellytys, mutta työväenluokan yhtenäisyyttä ei saavuteta, ellei paljasteta pikkuporvarillisia puolueita eikä eristetä niitä joukoista, ellei murskata näitä puolueita aatteellisesti.

Eserrät, menševikit, anarkistit, nationalistiset ja muut pikkuporvarilliset puolueet naamioituivat sosialistisiksi ja vallankumouksellisiksi puolueiksi voidakseen pettää joukkoja ja kehottivat proletariaattia ei taistelemaan porvaristoa vastaan, vaan sopimaan sen kanssa, ne eivät kehottaneet kukistamaan kapitalismia, vaan säilyttämään sen. Ne kiistivät sen, että työväenluokalle kuuluu johtava osa kansanjoukkojen vallankumouksellisessa taistelussa, eivät hyväksyneet proletariaatin diktatuuria, vaan yrittivät tehdä proletariaatista porvariston apuria. Pikkuporvarillisten puolueiden politiikka, jonka tarkoituksena oli proletariaatin ja porvariston luokkaetujen yhteensovittaminen, sovinnon aikaansaaminen proletariaatin ja porvariston välille, johti siihen, että nuo puolueet kavalsivat työväenluokan ja kaikkien työtätekevien edut ja siirtyivät lopulta vastavallankumouksen leiriin.

Käymällä leppymätöntä taistelua pikkuporvarillisia puolueita vastaan, valloittamalla joukot taitavalla ja joustavalla taktiikallaan proletariaatin etujoukon puolelle Kommunistinen puolue

loi Venäjän työväenluokan taisteluhenkisen yhtenäisyyden ja suojeli sitä kaikilta yrityksiltä hieroa sovintoa porvariston kanssa, suojeli sitä šovinismin, kansalliskiihkoisen vihamielisyyden vaikutukselta.

Samalla NKP:n historia osoittaa, että kommunistipuolueen johtama proletariaatti saattoi täyttää tehtävänsä kansanjoukkojen hegemonina vain käymällä armotonta, uhrattavaa taistelua kaikkia tilanherrojen ja porvariston etuja ajavia puolueita — monarkisteja, lokakuulaisia, kadetteja — vastaan. Kommunistinen puolue valloitti talonpoikaisreservit kadeteilta ja eserriltä proletariaatin puolelle. Se taisteli esimerkillisesti kansallisen porvariston puolueita vastaan, sai sorrettujen kansakuntien kansanjoukot vakuuttumaan siitä, että ne voivat saavuttaa vapauden vain proletariaatin johdolla.

Samalla kun Kommunistinen puolue kävi leppymätöntä taistelua porvarillisia ja pikkuporvarillisia puolueita vastaan, se noudatti joustavaa taktiikkaa horjuviin poliittisiin ryhmiin ja aineksiin nähden. Se teki kaiken voitavansa auttaakseen niitä, jotka olivat valmiita yhteistyöhön Neuvostovallan kanssa ja halusivat tunnustaa sen toimintaohjelman, voittaa epärointinsa, tajuta proletariaatin diktatuurin välttämättömyyden ja tukea sitä. Kommunistinen puolue suostui sopimukseen niiden kanssa heikentääkseen vallankumouksen vihollisten leiriä ja saadakseen erkanemaan toisistaan ne, jotka luokka-asemansa vuoksi olivat kapitalistisen järjestelmän puolustamisen kannalla, ja ne, jotka eivät olleet tällä kannalla, mutta eivät myöskään taistelleet lujamielisinä sosialismin puolesta Venäjällä. Kaikille rehellisille yhteiskunnallisille toimihenkilöille, poliittisille ryhmille ja puolueille, jotka julistivat olevansa sosialististen ihanteiden kannalla ja uskollisia kansalle, Kommunistinen puolue tarjosi mahdollisuuden asettua voittoisan vallankumouksen puolelle ja palvella työväenluokan, kansanjoukkojen etuja, Synnyinmaan etuja. Tämän kaltaisiin sopimuksiin kuului tunnettu sopimus, joka tehtiin vasemmistoeserrien kanssa valtiovallasta marraskuussa 1917 ja jonka seurauksena vasemmistoeserrit tulivat mukaan Kansankomissaarien Neuvostoon ilmoittaen kannattavansa Neuvostovaltaa, sekä sopimus eräiden maan kansallisilla alueilla vaikuttaneiden demokraattisten puolueiden ja ryhmien kanssa, jotka vastustivat kansallista sortoa ja tukivat Neuvostovaltaa.

„...vallan valtaamisen ja Neuvostotasavallan perustamisen hetkellä”, V. I. Lenin kirjoitti, „bolševismi osoittautui yhtenäiseksi, se oli vetänyt puolelleen kaikki parhaat ainekset sille läheisistä sosialistisista aatevirtauksista ja koonnut ympärilleen proletariaatin *koko* etujoukon ja työtätekevien *valtaenemmistön*” (Teokset, 30. osa, ss. 37—38).

5. NKP:n historia opettaa, että puolue ei olisi voinut säilyttää taistelutahtoista yksimielisyyttään eikä täyttää tehtävänsä sosialistisen vallankumouksen johtajana, proletariaatin diktaatturin ohjaavana ja johtavana voimana ja kommunistisen yhteiskunnan rakentajana, ellei se olisi käynyt *leppymätöntä* taistelua riveissään olevia opportunisteja, sovittelijoita ja heikkouskoisia vastaan, ellei se olisi murskannut ja voittanut niitä.

NKP:n historia osoittaa, että ennen vallankumousta tärkeimpiä opportunisteja synnyttäviä syitä olivat proletariaattiin ja sen etujoukkoon — Kommunistiseen puolueeseen — kohdistunut porvarillisen ideologian sekä järjestymättömien pikkuporvarillisten joukkojen vaikutus, työväenluokan laadullinen kirjavuus, koska siinä oli lujan kantajoukon lisäksi myös työläisarikratiaa sekä muista luokista tulleita, ja vihdoin se, että puolueen riveihin tunkeutui pikkuporvarillisia mukanaolijoita. Porvariston vaikutuksen ja opportunistien levittäjiä olivat „ekonomistit”, menševikit, trotskilaiset, otzovistit, nationalisti-uklonistit ja muut antautujat. Bolševikit murskasivat V. I. Leninin johdolla kaikenkarvaiset opportunistit ja karkoittivat VSDTP:sta menševikit, jotka pyrkivät likvidoimaan työväenluokan vallankumouksellisen marxilaisen puolueen. Bolševikit pyrkivät johdonmukaisesti vahventamaan puolueen proletaarista ydinjoukkoa, ja heidän jatkuvana huolenaan oli puolueen jäsenen aatteellinen kasvatus sekä vallankumouksellinen karkaiseminen. He lujittivat organisatorisesti puoluetta ja sen yhteyksiä joukkoihin. Muutoin bolševikit eivät olisi voineet luoda vallankumouksellista marxilaista taistelupuoluetta eivätkä varmistaa Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen voittoa.

NKP:n historia osoittaa, että siirryttäessä kapitalismista sosialismiin luokkataistelu kiihtyy erittäin ankaraksi. Tämä taistelu on ilmennyt myös puolueen sisällä trotskilaisten, zinovjevilaisten, buharinilaisten, nationalisti-uklonistien ja muiden antautujain, murskatun menševismien myötyreiden puoluevastaisina hyökkäilyinä. Puolueen sisäinen opportunisti Neuvostoliiton sosialistisen rakennustyön kaudella juonsi juurensa etupäässä seuraavista seikoista: kapitalististen luokkien jännökset, ennen kaikkea kulakisto, tekivät ankaraa vastarintaa; Neuvostoliitto oli vihamielisten kapitalististen maiden ympäröimä; pikkuporvaristo vaikutti työväenluokkaan ja puolueen horjuviin aineksiin tartuttaen niihin pikkuporvarillisia mielialoja; työväenluokka oli laadullisesti sekalaista, ja siitä syystä vihollisainesten oli helpompi vaikuttaa vähemmän tietoisiin työläisiin, jotka eivät olleet käyneet poliittisen taistelun koulua. Sosialismin voitto Neuvostoliitossa edellytti ehdottomasti puolueessa olleiden leninisminvastaisten ryhmäkuntien aatteellista ja järjestöllistä murskaamista.

Sosialismin voitettua ovat opportunistisen hoipertelun alkusyynä olleet ihmisten tietoisuudessa esiintyvät kapitalismin jäännökset, puolueen jäsenistön tietyn osan riittämätön marxismileninismien tuntemus ja vallankumouksellisen karaistuneisuuden puute, näiden puolueen jäsenten irtautuminen todellisuudesta, kansan elämästä, dogmaattisuus, se että he eivät käsitä kommunistisen rakennustyön uusia tehtäviä. Ei pidä myöskään unohtaa, että porvarillisen ideologian tunkeutuminen neuvostoyhteiskuntaan ja sen turmeleva vaikutus epävakaisiin aineksiin ei ole suinkaan mahdotonta niin kauan kuin on olemassa kapitalistisia valtioita. Samaa voi ilmetä myös Kommunistisen puolueen riveissä. Siitä syystä puolueen tärkeimpiä tehtäviä on huolehtia jatkuvasti kommunistien *aatteellisesta karkaisemisesta*, marxismileninismien propagoimisesta työtätekevien laajojen joukkojen keskuudessa ja taistella päättäväisesti riviensä yhtenäisyyden lujittamiseksi.

Marxismileninismien ideologisiin periaatteisiin perustuva *Kommunistisen puolueen yhtenäisyys* on ollut ja on oleva edelleenkin neuvostojärjestelmän lujouden perusedellytyksenä, neuvostoyhteiskunnan moraalis-poliittista yhtenäisyyttä sementoivana voimana ja takeena siitä, että kommunismi voittaa Neuvostoliitossa.

6. Neuvostoliiton kommunistisen puolueen kulkema historiallinen taival on osoituksena siitä, että puolue voi johtaa menestyksellä työväenluokan taistelua vallasta, sen sosialistista ja kommunistista rakennustyötä vain sillä ehdolla, että puolueen järjestöelämä on hyvin *organisoitua*, että sen kaikilla järjestöillä, sen kaikilla jäsenillä on *yhteinen* tahto ja ne toimivat *yhtenäisenä* voimana, ja että puolueen riveissä vallitsee *rautainen kuri*. Puolueen toimintatavat ja järjestömuodot riippuvat konkreettisista historiallisista edellytyksistä, mutta V. I. Leninin kehittälemät ja perustelemat ja bolševismien pysyvään aarteistoon kuuluvat tärkeimmät järjestöperiaatteet pysyvät muuttumattomina.

Puolue noudattaa johdonmukaisesti leniniläisiä puolue-elämän normeja ja puoluejohtoperiaatteita. Puolueen järjestörakenteen ja sisäisen elämän tärkeimpänä johtavana periaatteena on *demokraattinen sentralismi*. Tämä periaate, joka on kestänyt NKP:n historian enemmän kuin puolivuosisataisen koetuksen, on arvokas siksi, että siinä yhdistyvät mitä tiukin sentralismi ja laaja puoluedemokratia, puolueen johtoelinten ehdoton auktoriteetti ja niiden valinnallisuus sekä tilivelvollisuus toiminnastaan puolueen jäsenjoukkojen edessä, puoluekuri ja puolueen jäsenjoukkojen luova aktiivisuus. V. I. Lenin opetti, että demokraattista sentralismia tarvitaan sitä varten, että „proletariaatin *organisatorinen* tehtävä (mikä onkin sen *tärkein* tehtävä) voitaisiin suorittaa oikein, menestyksellisesti, voittoisasti” (T e o k s e t, 31. o s a, s. 27).

Ei ole mikään sattuma, että marxismin-leninismien viholliset, kaikenlaiset revisionistit, vastustavat leniniläistä demokraattisen sentralismin periaatetta ja puolustavat federalismia, anarkistista autonomismia ja muita samantapaisia pikkuporvarillisia periaatteita.

Puoluedemokratia ja puoluekuri kuuluvat erottamattomasti yhteen; tämä yhtenäisyys on marxilais-leniniläisen puolueen sisäisen elämän, lujuuden ja taistelukykyisyyden, puolueen ja joukkojen välisten yhteyksien kestävyuden edellytys. Puolueen sisäistä demokratiaa voidaan laajentaa menestyksellisesti vain lujittamalla puoluejohtoa ja puoluekuriä. Juuri tässä ilmenee toisaalta demokratian ja toisaalta sentralismin sekä puoluekurin keskinäinen yhteys, asioiden pohdinnan vapauden ja kaikkia puolueen jäseniä velvoittavan hyväksytyjen päätösten sitovuuden keskinäinen yhteys.

Puolueen elämässä ja toiminnassa on mitä tärkein merkitys leniniläisellä *kollektiivisen johdon* periaatteella, joka juontuu itsestään demokraattisen sentralismin pohjalle rakennetun puolueen luonteesta. V. I. Lenin sanoi, että puolue ei voi käydä poliittista taistelua, järjestää vallankumouksellisia voimia eikä tehdä näistä kurinalaisia „ilman tiettyjen *toimintamuotojen ja -sääntöjen* kollektiivista kehittelyä” (Teokset, 4. osa, s. 201).

Kollektiivisuus johtotyössä estää puoluetta tekemästä yksipuolisia päätöksiä ja pahoja virheitä ja antaa mahdollisuuden oikaista pikaisesti tällaiset virheet, mikäli niitä satutaan tekemään. Puolueen kollektiivinen kokemus ja Keskuskomitean kollektiivinen viisaus ovat takeena siitä, että puolueen rivit pysyvät eheinä ja tiiviinä, että maata johdetaan oikein ja sosialismin ja kommunismin rakentaminen edistyy menestyksellisesti.

Kommunistisen puolueen kokemus osoittaa, että mitä lähemmäksi kommunismia päästään, sitä laajemmaksi käy puoluedemokratia, sitä suuremmaksi kommunistien aktiivisuus ja luova aloitteellisuus maan poliittisen ja taloudellisen elämän kysymyksiä ratkottaessa.

7. NKP:n historia opettaa, että marxilais-leniniläisen puolueen tekee voimakkaaksi ja voittamattomaksi sen *läheinen, katkeamaton yhteys* työväenluokkaan, kansanjoukkoihin; kansanvoima on sen *yhteenliittyneisyydessä* puolueen ympärille.

Puolue on kansan todellinen johtaja vasta silloin, kun se ilmentää tietoisesti sitä, mihin kansanjoukot pyrkivät, ja kulkee joukkojen edellä valaisten niille marxismin-leninismien teorian valolla tietä voittoon.

Puolue suorittaa etujoukon tehtävänsä vasta silloin, kun se ei vetäydy erilleen joukoista, mm. työtätekevien takapajuisista kerroksista, vaan toimii alinomaa niiden keskuudessa, kun se saa joukot vakuuttamaan asiansa oikeellisuudesta ja kohottaa näitä edimmäisten kommunismin esitaistelijain tasolle.

Niin *lahkolaismainen eristäytyminen* joukoista kuin myös takapajuisuuden *opportunistinen myötäileminen* ovat yhtäläisesti vieraita marxilais-leniniläiselle puolueelle.

Leninismi opettaa ja NKP:n kokemus todistaa, että puolue on voittamaton, jos se pystyy lähentymään työtätekevien laajoja kerroksia ja pysymään kiinteästi mukana työväenluokan ja kaikkien työtätekevien elämässä.

Puolue lakkaa olemasta työväenluokan etujoukko, jos se koteloituu omaan itseensä ja muuttuu lahkokunnaksi, pelkäksi propagandajärjestöksi.

Puolue on voittamaton, jos se ei ainoastaan opeta joukkoja, vaan myös ottaa oppia joukoista, syventyy tutkimaan kansan luovaa työtä, etsii huolellisesti uuden ituja, poistaa päättäväisesti luovaa aloitteellisuutta kahlitsevat byrokraattiset esteet, tukee aktiivisesti jokaista yhteiskunnan vallankumoukselliseen uudistamiseen tähtäävää työtätekevien aloitetta ja tarkistaa kriittisesti päätöksiään yhteiskuntaelämän kehityksestä saadun kokemuksen perusteella.

8. NKP:n historia opettaa, että puolueen menestys riippuu ennen kaikkea siitä, että se *kritikoi rohkeasti* omia puutteitaan, heikkouksiaan ja virheitään. Neuvostoliiton kommunistisen puolueen toiminta on todistanut loistavasti oikeaksi Marxin ajatuksen, että proletaarille vallankumoukselle on ominaista alituinen kritiikki ja itsekritiikki, että tämä on sen kehityksen lainmukaisuuksia.

Puolue ei voi täyttää tehtävänsä työväenluokan ja kaikkien työtätekevien johtajana, jos se lakkaa huomaamasta omia puutteitaan, jos se ei uskalla tunnustaa avoimesti ja rehellisesti virheitään eikä pysty oikaisemaan niitä ajoissa.

V. I. Lenin opetti, että puolue on voittamaton, jollei se pelkää kritiikkiä eikä itsekritiikkiä, ei peittele virheitään eikä toimintansa puutteellisuuksia, vaan kasvattaa kaadereita paitsi saavutusten, myös puoluetöydessä ja valtiollisessa toiminnassa tehtyjen virheiden perusteella ja osaa ajoissa havaita ja korjata virheensä.

Puolue menettää arvovaltansa, jos se salaa tekemänsä virheet joukoilta, hämää kipeät kysymykset, peittelee puutteitaan teeskentelemällä, että kaikki on kunnossa, jos se ei siedä kritiikkiä eikä itsekritiikkiä, lankeaa omahyväisyyteen ja on valmis lepäämään laakereilla.

„Poliittisen puolueen suhtautuminen omiin virheisiin”, V. I. Lenin kirjoitti, „on tärkeimpiä ja varmimpia kriteerioita arvioitaessa puolueen voimakkuutta ja sitä, miten se täyttää *käytännössä* velvollisuutensa omaa *luokkaansa* ja työtätekeviä *joukkoja* kohtaan. Virheen julkinen tunnustaminen, sen syiden paljastaminen, tuon virheen aiheuttaneen tilanteen erittely, virheen korjaamiseksi

tarvittavien keinojen huolellinen harkinta — juuri tämä on tunnusomaista vakavalle puolueelle, juuri täten puolue täyttää velvollisuuksiaan, juuri tämä on *luokan* ja edelleen myös *joukkojen* kasvatusta ja opettamista” (Teokset, 31. osa, s. 39).

Esimerkkinä rohkeasta itsekritiikistä on puolueen avoin julkilausuma J. V. Stalinin persoonan palvonnan raskaista seurauksista, vakavista virheistä, joita hän oli tehnyt elämänsä loppuajoina. NKP:n XX edustajakokous arvosteli periaatteelliselta kannalta näitä virheitä ja ryhtyi tarpeellisiin toimenpiteisiin niiden oikaisemiseksi. Tämä päättäväinen itsekritiikki on uusi näkyvä todistus Kommunistisen puolueen ja sosialistisen neuvostojärjestelmän voimasta ja lujudesta.

„Me kommunistit arvostelemme yksilönpalvontaa ilmiönä, joka on täysin vieras marxismin-leninismien hengelle ja sietämätön Kommunistisessa puolueessa, sosialistisessa yhteiskunnassa. Näin puolue tekee lujittaakseen asemiaan, lujittaakseen sosialistista järjestelmää ja estääkseen kerta kaikkiaan tällaisten ilmiöiden toistumisen tulevaisuudessa. Mutta me emme voi hyväksyä sitä, että yksilönpalvontaan kohdistunutta arvostelua yritetään käyttää sosialistista järjestelmää ja Kommunistista puoluetta vastaan” (N. S. Hruštšev, Neljäkymmentä vuotta Lokakuun Suuresta sosialistisesta valankumouksesta, s. 32).

9. Kommunistisen puolueen kulkema historiallinen taival on todistuksena siitä, että juuri se — marxilais-leniniläinen puolue — on *todella patrioottinen voima*, että se ilmentää ja puolustaa johdonmukaisesti oman kansansa etuja, Synnyinmaan etuja.

Neuvostoliiton kommunistinen puolue nousi valtaan maassa, jonka hallitsevat luokat ja niiden poliittiset puolueet olivat suistaneet perikadon partaalle, saattaneet täydelliseen rappiutilaan ja vaaraan joutua imperialististen valtojen jaettavaksi. Kommunistinen puolue otti vastuun maan kohtaloista, nostatti, järjesti ja innosti kansanjoukot taisteluun takapajuisuutta, rappiutilaa ja ulkovaltojen taholta uhkaavan orjuutuksen vaaraa vastaan, taisteluun sosialismin rakentamiseksi.

Kommunistisen puolueen johdolla maan tuotannolliset voimat vapautettiin kahleistaan ja luotiin pohja talouden ja tekniikan, tieteen ja kulttuurin ennennäkemättömälle edistykselle. Kommunistinen puolue johdatti maan lyhyessä ajassa suuriin historiallisiin voittoihin ja sai aikaan sen, että siitä tuli mahtava sosialistinen valtakunta, turvasi Synnyinmaan kukoistuksen ja suuruuden.

Puolue vei Neuvostomaan voittoon kahdessa isänmaallisessa sodassa, pelasti Synnyinmaan joutumasta vierasmaalaisten

imperialistien orjuuteen, säilytti Neuvostovaltion riippumattomuuden ja suvereenisuuden. Oikealla, kansan etujen mukaisella politiikallaan Kommunistinen puolue kohotti maan niin korkealle tasolle, ettei sellaista ollut vielä koskaan aikaisemmin saavutettu maan historiassa.

Kaikki muut poliittiset puolueet, jotka olivat toimineet Venäjän historiallisella areenalla, eivät suinkaan puolustaneet kansan ja Synnyinmaan etuja, vaikka mainostivatkin „rakkauttaan” Venäjään, vaan ajoivat kapitalistien ja tilanherrojen itsekkäitä etuja, tuomitsivat Venäjän jäämään takapajuisuuden ja kurjuuden tilaan ja olivat valmiita luovuttamaan sen ulkomaisten imperialistien ikeen alle.

Kansa oli oman kokemuksensa nojalla oppinut tuntemaan kaikki Venäjällä toimineet poliittiset puolueet ja uskoi maan johdon Kommunistiselle puolueelle. Kansa hylkäsi kaikki muut poliittiset puolueet — monarkistit, lokakuulaiset, kadetit, eserrät, menševikit, lukuisat nationalistiset puolueet. Näiden, ulkomaisen imperialismin palvelukseen astuneiden puolueiden poliittinen kehitys todistaa, että nuo puolueet eivät olleet ainoastaan sosialisminvastaisia, vaan ne olivat myös kansanvastaisia, epäisänmaallisia puolueita. Niiden toiminta oli maan kansallisten etujen vastaista.

Leninismi opettaa ja historian kokemus vahvistaa, että marxilais-leniniläiset puolueet ovat todella *isänmaallinen* voima. Se on uudentyyppiselle puolueelle lainomaista.

10. NKP:n mitä runsain kokemus opettaa, että puolue on saavuttanut historialliset voittonsa taistellessaan sosialismin puolesta ja hankkinut suunnattoman arvovalan Neuvostoliiton ja muiden maiden kansanjoukkojen keskuudessa sillä, että se on aina pitänyt *proletaarista internationalismia* johtavana periaatteenaan teoriassa sekä käytännössä.

V. I. Leninin ehdotuksesta puoluetta on alusta pitäen rakennettu Venäjän kaikkien eri kansallisuuksien työläisten yhteisenä järjestönä. Puolue kasvoi ja karaistui taistellessaan suurvaltašovinismia ja paikallista porvarillista nationalismia vastaan. Puolue esitti historiallisen kansakuntien itsemääräämistunnuksen. Kaikki Venäjään kuuluvat kansakunnat tunnustettiin oikeutetuiksi eroamaan vapaasti Venäjästä ja muodostamaan itsenäisen valtion. Taistelemalla uhrautuvaisesti suurvaltašovinismia vastaan kansojen vapauden ja sosialismin puolesta Venäjän proletariaatti hankki kaikkien tsarismien sortamien kansakuntien työtätekevien luottamuksen. Ensimmäisen kerran historiassa luotiin monikansallinen valtio, jonka perustana on kaikkien kansakuntien vapaaehtoinen yhteenliittyminen ja niiden osallistuminen tasa-arvoisina socialistiseen rakennustyöhön. Socialistisen rakennustyön kulussa ratkaistiin menestyksellisesti sellainen vaikea tehtävä kuin entisten sorrettujen kansojen taloudellisen ja kulttuurillisen eriarvoisuuden hävittäminen.

Täyttään uskollisesti internationalisen velvollisuutensa Kommunistinen puolue lujittaa johdonmukaisesti Neuvostoliiton kansojen välistä ystävyyttä ja yhdistää niitä niiden suorittaessa yhteistä suurta tehtävää, rakentaessa kommunistista yhteiskuntaa.

Marxilais-leniniläinen käsitys proletarisesta internationalismista on vanhantyyppisten puolueiden, II Internationalen puolueiden kantaan nähden perinjuurin vastakkainen. V. I. Lenin osoitti, että internationalismin tunnustaminen sanoissa ja sen korvaaminen pikkuporvarillisella nationalismilla käytännössä on tavanomainen ilmiö II Internationalen puolueiden keskuudessa. Pikkuporvarillinen nationalismi julistaa, että kansakuntien tasa-arvoisuuden tunnustaminen on internationalismia, kajoamatta tällöin lainkaan kansalliseen itsekkyyteen. Proletaarinen internationalismi, opettaa V. I. Lenin, vaatii sitomaan kunkin maan proletariaatin luokkataistelun edut erottamattomasti muiden maiden proletariaatin luokkataistelun etuihin, koko kansainvälisen työväenliikkeen etuihin.

Proletaarisen internationalismin periaatteen puoltajana NKP on täyttänyt ja täyttää edelleenkin velvollisuutensa maailman proletariaattia kohtaan. Leniniläisen puolueen ohjelman, strategian ja taktiikan, koko sen käytännöllisen toiminnan läpikäyvänä henkenä on proletaarinen internationalismi.

Pitäen itseään kansainvälisen työnarmeijan yhtenä osastona kommunistit ovat aina olleet ja ovat aktiivisesti mukana tämän armeijan riveissä taistelemassa marxilaisuuden puolesta. V. I. Leninin johdolla bolševikkipuolue auttoi vuosina 1914—1919 sosialidemokraattisten puolueiden internationalististen vasemmistoryhmien ja suuntien muodostumista ja järjestöllistä muotoutumista. Nämä ryhmät ja suunnat olivat sinä perustana, jolla alkoi sittemmin syntyä kommunistisia puolueita.

Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen voitettua Kommunistisen puolueen ja koko neuvostokansan tärkeimmäksi internationalistiseksi velvollisuudeksi muodostui kommunismin rakentaminen Neuvostoliitossa, millä on valtava kansainvälinen merkitys. Rakentamalla sosialismia ja kommunismia NKP ja neuvostokansa ovat ennen kaikkea auttaneet tuntuvasti maailman proletariaattia ja kansojen vapausliikettä. Kapitalististen maiden kommunistiset puolueet ja työväenluokka ovat tukeneet vuorostaan mitä moninaisimmin tavoin ensimmäistä sosialistista maata. Katsoen Neuvostoliiton omaksi iskuprikaatiksi maailman proletariaatti pitää tärkeimpänä velvollisuutenaan puolustaa maailman ensimmäistä sosialistista valtiota — ihmiskunnan edistyksellisten voimien tukikohtaa. Proletaarinen internationalismi ilmenee juuri tänä molemminpuolisena kannatuksena.

Proletaarinen internationalismi ilmeni kirkkaasti toisen maailmansodan aikana. Neuvostoliiton sota fasistijoukkoja

vastaan ei ollut ainoastaan sotaa sosialismin maan puolesta, se oli myös taistelua Euroopan ja Aasian kansojen vapauden puolesta, taistelua koko ihmiskunnan pelastamiseksi fasismi-orjuuden vaarasta. Porvarillisten maiden työtätekevät, kaikki isänmaalliset voimat, joiden keskuudessa kommunistiset puolueet olivat edimmäisinä, taistelivat uhrautuvaisesti saksalaisia, japanilaisia ja muita imperialistisia anastajia vastaan, helpottaen Neuvostoliiton taistelua fasismia vastaan.

Sosialistisen maailmanjärjestelmän muodostumis- ja kehitysmiskaudella proletaarinen internationalismi vaatii ennen kaikkea puolustamaan ja lujittamaan tätä järjestelmää, kasvattamaan kansanjoukkoja ystävyyden, veljellisen yhteistoiminnan ja keskinäisen avunannon hengessä. Sosialististen maiden väliset suhteet rakentuvat uusien kansainvälisten periaatteiden — veljellisen ystävyyden, kaikkinaisen yhteistoiminnan ja keskinäisen avunannon — pohjalle. Sosialististen maiden yksimielisyyden ja veljellisen yhteistoiminnan perustana on näiden maiden kommunististen ja työväenpuolueiden sekä kansojen intressien yhteisyys ja se, että ne pyrkivät samaan päämäärään — rakentamaan kommunistisen yhteiskunnan.

Sosialistisen leirin maat noudattavat kansainvälisissä suhteissaan demokraattisia periaatteita, joita ovat täydellinen tasa-arvoisuus, alueellisen koskemattomuuden kunnioittaminen, valtiollinen riippumattomuus ja suvereenisuus, sekaantumattomuus muiden maiden sisäisiin asioihin.

Kapitalististen maiden työtätekevät ja sorretut kansat näkevät sosialistisessa maailmanleirissä, suuressa Neuvostoliitossa, rauhan ja kansojen välisen ystävyyden suojamuurin.

„Pääoma on kansainvälinen voima”, V. I. Lenin kirjoitti, „Sen voittamiseen tarvitaan työläisten kansainvälistä liittoa, työläisten kansainvälistä veljeyttä.

Me olemme kansallisvihan, kansallisuuksien välisen eripuraisuuden ja kansallisen karsinoitumisen vastustajia. Me olemme kansainvälisyyden kannattajia, internationalisteja” (Teokset, 30. osa, s. 268).

Kaikissa sankarillisen taistelunsa vaiheissa NKP on johdonmukaisesti noudattanut proletaarisen internationalismin periaatetta, se on pitänyt ja pitää ohjeenaan „Kommunistisen manifestin” kehotusta: „Kaikkien maiden proletaarit, liitykää yhteen!”

Kommunistisen puolueen menestyksellinen toiminta niin tsaarivallan ja kapitalismin kukistamiseksi käydyin taistelun kaudella kuin myös kommunismin rakentamisen kaudella on kouraantuntuvana osoituksena siitä, mikä mahtava voima on proletaarinen internationalismi, työtätekevien kansainvälinen solidaarisuus.

11. Yhteiskuntakehitys on viimeksi kuluneiden yli viiden vuosikymmenen aikana todistanut kokemusperäisesti, että Neuvostoliiton kommunistinen puolue on ollut oikeassa siinä historiallisessa kiistassa ja taistelussa, jota se on käynyt II Internationalen puolueita, sosialidemokratian ideologiaa ja politiikkaa vastaan.

Bolševikkipuolue lähti kulkemaan sosialistisen vallankumouksen tietä pitäen ohjeenaan Marxin ja Engelsin oppia, jota V. I. Lenin kehitti edelleen. Se kutsui tälle tielle kaikkia kansainvälisessä työväenliikkeessä vaikuttavia puolueita. Mutta sosialidemokraattiset puolueet valitsivat toisen, reformistisen tien. Koko maailman proletariaatilla ja sorretuilla kansoilla on nyt mahdollisuus vertailla ja arvostella näitä kahta eri kehitystietä kulkeneiden puolueiden ja maiden saavuttamia tuloksia.

Neuvostoliiton kommunistisen puolueen johdolla on saavutettu sosialismin maailmanhistorialliset voitot, jotka ovat saaneet koko edistyksellisen ihmiskunnan tunnustuksen. NKP:n aikaansaannosta on, että Neuvostomaasta on muodostunut mahdava sosialistinen valtakunta, rauhan, demokratian ja sosialismin linnake. Nyt NKP johtaa kansaa eteenpäin, rakentamaan kommunismia, joka on sosialistisen työväenliikkeen päämäärä.

Vallan toisenlaisista tuloksista kertoo sosialidemokraattisten puolueiden kokemus.

Sosialistisen Internationalen puolueet ovat viimeksi kuluneiden 30—40 vuoden aikana nousseet valtaan monissa maissa useammin kuin kerran. Saksan, Ranskan, Belgian, Tanskan, Norjan, Ruotsin, Hollannin sosialidemokraattiset ja sosialistiset puolueet samoin kuin Englannin ja Australian labour-puolueet ovat vuosien 1918—1958 aikana olleet hallituksissa joko yksin tai yhdessä porvarillisten puolueiden kanssa. Nauttien työväenluokan luottamusta ja saaden siltä tukea ne olisivat voineet ohjata maansa toiselle, ei-kapitalistiselle tielle ja toteuttaa sen, mistä puhutaan niiden ohjelmissa. Nämä puolueet olisivat voineet vallassa ollessaan ryhtyä toimenpiteisiin tehdäkseen lopun kapitalistisesta järjestelmästä, joka on ihmisen harjoittaman toisen ihmisen riiston, kurjuuden, työttömyyden ja tuhoisien sotien alkusyy. Mutta kuten tiedetään, mitään sellaista ei ole tapahtunut. Maat, joissa sosialisteiksi itseään sanovat reformistit ovat olleet vallassa vuosikausia, pysyvät yhä samoina kapitalistisina maina kuin ennenkin.

Muutamissa edellä mainituissa valtioissa työväenluokka on sosialidemokraattisten puolueiden myötävaikutuksella parantanut jonkin verran taloudellista asemaansa ja saanut erinäisiä oikeuksia ja demokraattisia vapauksia porvariston diktatuurin puitteissa. Mutta kaikesta tästä työväenluokka on maksanut kalliin hinnan, jona on ollut porvariston vallan säilyminen, riistoyhteiskunnan säilyminen, pysyvä ja jatkuvasti suureneva sodanvaara, tuhoisat talouspulat, työttömyys ja kaikesta tästä

johtuvat muut kansanjoukkojen onnettomuudet. Sitä paitsi vallassaolevat riistäjäluokat anastavat työtätekevilta heidän taisteluin hankkimansa aineelliset etuisuudet joka kerta, kun talouselämä joutuu vaikeuksiin, ja polkevat kansanjoukot takaisin samaan tilaan, jossa ne olivat vuosikymmeniä aikaisemmin.

Pääsyynä kapitalistisen järjestelmän säilymiseen niissä maissa, missä valta on ollut tai on sosialidemokraattisilla puolueilla, ovat näiden puolueiden teoreettiset, marxismin-leninisminvastaiset periaatteet ja näkökannat sekä opportunistinen käytäntö. Sosialidemokraattiset johtomiehet ovat pitäneet ja pitävät niin teoriassa kuin käytännössäkin lähtökohtana sitä perusajatusta, että proletariaatin ja porvariston luokkaedut voidaan saattaa sopusointuun, että porvariston herruutta ei pidä kukistaa vallankumouksellisesti, että proletariaatin diktatuuri on tarpeeton ja että sen sijaan on luotava porvarillisten ja sosialidemokraattisten puolueiden yhteenliittymä. Sosialidemokraattiset puolueet ovat loitonneet ajan oloon yhä enemmän marxilaisuudesta, ja monet niistä ovat luopuneet siitä avoimestikin.

Niiden tulosten vertaileminen, joihin maailman työväenluokan eri osat ovat päässeet kahta eri tietä kulkiessaan, todistaa vakuuttavasti, että sosialidemokratia on kärsinyt vararikon ja että marxismin-leninismien merkitys työväenluokan taistellessa sosialismin ja kommunismin voiton puolesta kaikkialla maailmassa on valtavan suuri.

* *
*

Näin siis Neuvostoliiton kommunistisen puolueen historia ja tämän puolueen johdolla saavutetut suuret voitot ovat havainnollisena todistuksena kommunismin aatteiden murtumattomasta voimasta, työväenluokan luomisvoimasta, luokan, joka on suorittanut historiallisen tehtävänsä — muuttanut kapitalistisen yhteiskunnan sosialistiseksi yhteiskunnaksi.

Läheisessä ystävyysliitossa muiden maiden veljespuolueiden kanssa NKP taistelee etujoukkona maailmanrauhan puolesta. Kommunistinen puolue on „aikakautemme järjen, kunnian ja omantunnon” olennoituma (L e n i n).

Kommunistisen puolueen ympärille ryhmittynyt neuvostokansa on elämän kaikilla aloilla saavuttamiinsa valtaviin menestyksiin pohjaten astunut kommunistisen yhteiskunnan laajamittaisen rakennustyön kauteen.

Nojaten jo saavutettuihin voittoihin ja käyttäen hyväksi valtavaa historian antamaa kokemusta Kommunistinen puolue suuntaa neuvostokansan mahtavat voimat ratkaisemaan innoittavaa tehtävää, rakentamaan kommunistista yhteiskuntaa, jonka lippuun on kirjoitettu: „Jokainen kykyjensä mukaan, jokaiselle tarpeidensa mukaan”.

SISÄLTÖ

Johdanto	5
--------------------	---

I luku

TYÖVÄENLIIKKEEN ALKU JA MARXILAIKUUDEN LEVIÄMINEN VENÄJÄLLÄ

(vuodet 1883—1894)

1. Kapitalismin kehitys ja kansanjoukkojen asema Venäjällä 19. vuosisadan jälkipuoliskolla	11
2. Vallankumoukselliset demokraatit ja narodnikit. Ensimmäiset työväenjärjestöt	16
3. Plehanov ja „Työn vapautus” ryhmä. Marxilaiset kerhot Venäjällä. V. I. Leninin vallankumouksellisen toiminnan alku	23
Lyhyitä yhteenvetoja	32

II luku

TAISTELU MARXILAISEN PUOLUEEN LUOMISEKSI VENÄJÄLLÄ. VSDTP:n PERUSTAMINEN. BOLŠEVISMIN SYNTY

(vuodet 1894—1904)

1. Leniniläisen vaiheen alku marxilaisuuden kehityksessä. Leninin taistelu narodnikkilaisuutta ja „legaalista marxilaisuutta” vastaan. Pietarin „Taisteluliitto työväenluokan vapauttamiseksi”. VSDTP:n I edustajakokous	34
2. V. I. Leninin suunnitelma marxilaisen puolueen rakentamiseksi. Leniniläisen „Iskran” taistelu puolueen luomiseksi	43
3. VSDTP:n II edustajakokous. Bolševikkipuolueen syntyminen	59
4. Taistelu menševikkejä vastaan puolueen lujittamiseksi	67
Lyhyitä yhteenvetoja	75

III luku

BOLŠEVIKKIPUOLUE vuosien 1905—1907 VALLANKUMOUKSESSA

1. Vallankumousliike Venäjällä vuoden 1905 edellä. Venäjän ja Japanin sota. Tammikuun yhdeksäs päivä. Venäjän ensimmäisen vallankumouksen alku	77
2. Bolševikkien arvio vallankumouksen luonteesta, liikkeellepanevista voimista ja tehtävistä. Puolueen III edustajakokous	85
3. Vallankumouksen nousu. Yleisvenäläinen poliittinen lakko. Neuvostojen perustaminen. Joulukuun aseellinen kapina	96
4. Bolševikkipuolueen rakentaminen vallankumouksen aikana. VSDTP:n IV edustajakokous	107

5. Bolševikkien taktiikka I ja II Valtakunnanduumaan nähden. VSDTP:n V edustajakokous. Vallankumouksen tappion syyt	115
6. Vallankumouksen kansainvälinen merkitys	122
Lyhyitä yhteenvetoja	125

IV luku

BOLŠEVIKKIPUOLUE TAANTUMUSKAUDELLA

(vuodet 1907—1910)

1. Stolypinin ajan taantumus	128
2. Bolševikkien taistelu puolueen puolesta, likvidaattoreita, otzovisteja ja trotskilaisia vastaan	132
3. V. I. Lenin puolustaa ja kehittää marxilaista filosofiaa. V. I. Lenin kehittää edelleen oppia puolueesta	139
4. Puolue valloittamassa joukkoja puolelleen, valmistamassa joukkoja uuteen vallankumoukseen	147
Lyhyitä yhteenvetoja	152

V luku

BOLŠEVIKKIPUOLUE UUDEN VALLANKUMOUKSELLISEN NOUSUN VUOSINA

(vuodet 1910—1914)

1. Stolypinin politiikan vararikko ja vallankumousmielisyyden voimistuminen joukkojen keskuudessa	154
2. Prahan puoluekonferenssi	157
3. Bolševistinen „Pravda” („Totuus”) lehti. Bolševikkien edustajaryhmä IV Valtakunnanduumassa	162
4. Puolue joukkojen vallankumouksellisen taistelun kärjessä	168
Lyhyitä yhteenvetoja	176

VI luku

BOLŠEVIKKIPUOLUE IMPERIALISTISEN MAAILMANSODAN VUOSINA. VENÄJÄN TOINEN VALLANKUMOUS

(vuosi 1914—vuoden 1917 helmikuu)

1. Ensimmäisen maailmansodan puhkeaminen ja sen syyt. II Internationalen vararikko	178
2. Puolueen vallankumouksellinen työ joukkojen keskuudessa imperialistisen sodan aikana	183
3. Leninin oppi sosialistisesta vallankumouksesta	192
4. Helmikuun porvarillis-demokraattinen vallankumous. Työläisten ja sotilaiden edustajain neuvostojen perustaminen. Kaksoisvalta	198
Lyhyitä yhteenvetoja	204

VII luku

PUOLUE LOKAKUUN SUUREN SOSIALISTISEN VALLANKUMOUKSEN INNOITAJANA JA VOITON JÄRJESTÄJÄNÄ

(maalis- — lokakuu 1917)

1. Maan ulko- ja sisäpoliittinen tilanne tsarismmin kukistamisen jälkeen. Puolueen legalisoituminen	206
2. V. I. Leninin Huhtikuun teesit. VII Yleisvenäläinen (Huhtikuun) konferenssi. Puolueen suuntana porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kehittäminen sosialistiseksi vallankumoukseksi	212
3. Puolueen taistelu joukoista kaksoisvallan kaudella. Heinäkuun päivät	223

4. Puolueen VI edustajakokous. Aseellinen kapina puolueen suuntalinjana. Kornilovilaisuuden murskaaminen	230
5. Aseellisen kapinan valmistelu. Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen voitto	236
6. Vallankumouksen voiton syyt. Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen kansainvälinen merkitys	251
Lyhyitä yhteenvetoja	255

VIII luku

PUOLUE TAISTELUSSA SOCIALISTISEN VALLANKUMOUKSEN KEHITTÄMISEN JA NEUVOSTOVALLAN LUJITTAMISEN PUOLESTA

(lokakuu 1917 — vuosi 1918)

1. Puolue Neuvostovaltiota luomassa. Ensimmäiset sosialistiset uudistukset	257
2. Taistelusta sodasta eroamiseksi. Brestin rauha. VKP(b):n VII edustajakokous	268
3. V. I. Leninin suunnitelma sosialistisen talouden perustan rakentamiseksi. Ensimmäinen Neuvostomaan Perustuslaki	276
Lyhyitä yhteenvetoja	286

IX luku

PUOLUE ULKOMAIDEN SOTILAALLISEN INTERVENTION JA KANSALAISSODAN KAUELLA

(vuodet 1918—1920)

1. Ulkomaiden sotilaallisen intervention ja kansalaissodan alku. Puolue järjestämässä vastaiskua maahanhyökkääjille ja valkokaartilaisille	288
2. Neuvosto-Venäjää vastaan suuntautuneen saksalaisintervention epäonnistuminen. Ententen intervention voimistuminen	296
3. Kolmannen, Kommunistisen Internationalen perustaminen. Puolueen VIII edustajakokous	302
4. Ratkaiseva käänne kansalaissodan kulussa. Koltšakin ja Denikinin murskaaminen	310
5. Puolueen IX edustajakokous. Tilanherrojen ja porvariston Puolan joukkojen ja Wrangelin murskaaminen. Intervention ja kansalaissodan päätyminen	319
6. Miksi Neuvostovalta voitti. Kansalaissodan opetukset	327
Lyhyitä yhteenvetoja	332

X luku

PUOLUEEN TOIMINTA KANSANTALouden JÄLLEENRAKENTAMISEKSI

(vuodet 1921—1925)

1. Kansainvälinen ja sisäinen tilanne kansalaissodan päättymisen jälkeen. Ammattiliittoväittely	334
2. Puolueen X edustajakokous. Siirtyminen uuteen talouspolitiikkaan	342
3. Uuden talouspolitiikan ensimmäiset tulokset. Puolueen XI edustajakokous. Neuvostovaltion ulkopoliittikka. Sosialististen Neuvostotasavaltujen Liiton (SNTL) muodostaminen	352
4. V. I. Leninin viimeiset kirjoitukset. V. I. Leninin suunnitelma sosialismin rakentamiseksi Neuvostoliitossa	364
5. Puolueen XII edustajakokous. Taistelu trotskilaisuutta vastaan. Taloudellisten vaikeuksien voittaminen. V. I. Leninin kuolema. Leninkutsunta puolueeseen	370

6. Puolueen XIII edustajakokous. Puolueen maaseututyön voimistaminen. Trotskin uuden hyökkäyksen paljastaminen	377
7. Voiko sosialismi voittaa Neuvostoliitossa? NKP(b):n XIV edustajakokous. Suunta maan sosialistiseen teollistamiseen. „Uuden opposiition” murskaaminen	384
Lyhyitä yhteenvetoja	392

XI luku

PUOLUEEN TOIMINTA MAAN SOCIALISTISEN TEOLLISTAMISEN JA MAATALOUDEN TÄYSKOLLEKTIVISOINTIIN VALMISTAUTUMISEN ALALLA

(vuodet 1926—1929)

1. Maailmantilanne ja puolueen ja Neuvostovaltion ulkopoliittikka vuosina 1926—1929	394
2. Maan sosialistisen teollistamisen alullepano. Puolueen taistelu trotskilais-zinovjevilaista puolueenvastaista blokkia vastaan	398
3. Neuvostokansan voimien mobilisointi maan teollistamiseen. Puolueen ja työtätekevien joukkojärjestöjen työn uudestijärjestäminen	406
4. Ensimmäiset saavutukset maan sosialistisessa teollistamisessa. Puolueen XV edustajakokous ja suunta maatalouden kollektivisointiin. Trotskilais-zinovjevilaisen puoluevastaisen blokin murskaaminen	410
5. Sosialismin yleisen hyökkäyksen valmistelu. Puolueen taistelu oikeistopoikkeamaa vastaan. Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman hyväksyminen. Joukkoluontoisen kolhoosiliikkeen alku	417
Lyhyitä yhteenvetoja	430

XII luku

PUOLUE SOCIALISMIN YLEISEN HYÖKKÄYKSEN KAUDELLA. KOLHOOSIJÄRJESTELMÄN LUOMINEN

(vuodet 1929—1932)

1. Kapitalistisen maailman talouspula. Neuvostoliiton kansainvälinen asema sosialismin laajan hyökkäyksen vuosina	432
2. Maatalouden täyskollektivisointi. Siirrytään uuteen politiikkaan — likvidoimaan kulakistoa luokkana. Puolueen XVI edustajakokous	434
3. Puolueen organisatorinen ja poliittinen työ sosialismin yleisen hyökkäyksen kaudella	448
4. Puolueen taistelu kansantalouden teknillisen välineistön uudistamiseksi. Kolhoosiliikkeen laajeneminen. Kolhoosien organisatorinen ja taloudellinen lujittaminen. Ensimmäisen viisivuotiskauden yhteenvedot	456
Lyhyitä yhteenvetoja	467

XIII luku

PUOLUEEN TOIMINTA KANSANTALOUDEN SOCIALISTISEN UUDESTIRAKENTAMISEN LOPPUUNSUORITTAMISEKSI. SOCIALISMIN VOITTO NEUVOSTOLIITOSSA

(vuodet 1933—1937)

1. Fasistisen hyökkäyksen alku. Neuvostoliiton ulkopoliittikka sodanvaaran voimistumisen aikana	469
2. Puolueen toimenpiteet sosialistisen talouden lujittamiseksi ja kehittämiseksi. Puolueen poliittisen joukkotyön voimistaminen. Puolueen XVII edustajakokous	475
3. Toisen viisivuotissuunnitelman täyttäminen ennen määräaika. Sosialismin voitto Neuvostoliitossa. Neuvostoliiton uusi Perustuslaki	484
Lyhyitä yhteenvetoja	494

XIV luku

PUOLUEEN TOIMINTA SOSIALISTISEN YHTEISKUNNAN LUJITTAMISEKSI JA KEHITTÄMISEKSI. MAANPUOLUSTUKSEN LUJITTAMINEN

(vuosi 1937 — kesäkuu 1941)

1. Neuvostoliiton taistelu rauhan ja kansojen turvallisuuden puolesta fasistien hyökkäyksen aktivisoitessa vuosina 1937—1938	496
2. Puolueen poliittinen työ sosialismin oloissa. Puolueen XVIII edustajakokous	499
3. Puolueen ja Neuvostovaltion taistelu kollektiivisen vastarinnan järjestämiseksi fasistien hyökkäystä vastaan vuonna 1939. Toisen maailmansodan alku	509
4. Puolueen organisatorinen työ teollisuuden alalla. Maan teollisen mahdin lujittaminen ja sen puolustuskuntoisuuden parantaminen	517
5. Puolueen toiminta kolhoosijärjestelmän lujittamisen ja maataloustuotannon kehittämisen hyväksi	523
6. Työväkevien aineellisen elintason ja kulttuuritason kohoaminen. Neuvostovaltion poliittisen mahdin lujittuminen. Puolueen rivien kasvu	529
Lyhyitä yhteenvetoja	534

XV luku

PUOLUE SUUREN ISÄNMAALLISEN SODAN KAUDELLA

(kesäkuu 1941 — vuosi 1945)

1. Fasisti-Saksan valapattoinen hyökkäys Neuvostoliiton kimppuun. Neuvostokansan ja maan kaikkien voimavarojen mobilisointi vihollisen torjumiseksi. Hitleriläisvastaisen liittoutuman muodostaminen	536
2. Hitleriläisten „salamosota”-suunnitelman epäonnistuminen. Fasisti-Saksan sotajoukkojen murskaaminen Moskovan edustalla	549
3. Ankara taistelu rintamalla vuoden 1942 kesällä. Stalingradin sankarillinen puolustus	558
4. Puolue valmistellessa ratkaisevaa käännettä Suuren Isänmaallisen sodan kuluksa	562
5. Kommunistinen puolue järjestämässä Neuvostomaan täydellistä puhdistamista fasistisista miehittäjistä	578
6. Suuren Isänmaallisen sodan voitokas loppuunvieminen. Euroopan kansojen vapauttaminen hitleriläisten hirmuvallasta. Toisen maailmansodan päätyminen	585
7. Neuvostoliiton Suuressa Isänmaallisessa sodassa saaman voiton maailmanhistoriallinen merkitys ja tämän voiton lähteet	592
Lyhyitä yhteenvetoja	597

XVI luku

PUOLUEEN TOIMINTA SOSIALISTISEN KANSANTALouden JÄLLENRAKENTAMISEKSI JA KEHITTÄMISEKSI SODANJÄLKEISELLÄ KAUDELLA

(vuodet 1945—1953)

1. Maailmantilanteen perusteellinen muuttuminen toisen maailmansodan jälkeen. Kahden leirin muodostuminen	599
2. Puolueen toiminta kansantalouden jälle nrakentamisen ja jatkuvan kehittämisen alalla. Neljännen viisivuotissuunnitelman täyttäminen ennen määräaikaa	607
3. Puolueen organisatorinen ja ideologinen työ. NKP:n XIX edustajakokous	618

4. NKP:n osuus sosialististen maiden ystävyysliiton lujittamisessa. Sosialismin maailmanjärjestelmän muodostuminen	629
Lyhyitä yhteenvetoja	634

XVII luku

**PUOLUEEN TAISTELU KANSANTALouden VOIMAKKAAN NOUSUN
JA SOSIALISMIN RAKENNUSTYÖN LOPPUUNSUORITTAMISEN PUOLESTA**

(vuodet 1953—1958)

1. Maailmantilanne vuosina 1953—1958. Puolueen ja Neuvostovaltion taistelu kansainvälisen jännityksen lieventämiseksi	636
2. Puolueen toiminnan uudelleenjärjestäminen leninläisten puolue-elämän normien perustalla. Yksilönpalvonnan synnyttämien virheiden ja epäkohtien korjaaminen. Maatalouden jyrkkään nousuun ja teollisuuden teknilliseen edistykseen tähtäävät toimenpiteet	646
3. Puolueen XX edustajakokous ja sen historiallinen merkitys	656
4. Sosialistisen demokratian laajeneminen. Puolueen johtavan osuuden kasvu ja puolueen yhtenäisyyden lujittaminen. Teollisuuden ja rakennustoiminnan johdon uudelleenjärjestely	666
5. Yhteenvetoja puolueen toiminnasta neuvostokansan johtajana neljän vuosikymmenen ajalta. Kommunististen puolueiden solidaarisuuden ja keskinäisten yhteyksien lujittuminen	678
6. Puolueen toiminta Neuvostoliiton taloudellisen perustehtävän nopeutetun ratkaisemisen hyväksi. Toimenpiteet kolhoosijärjestelmän kehittämiseksi. Asteittaisen kommunismin siirtymisen probleemien kehittäminen	695
Lyhyitä yhteenvetoja	706

XVIII luku

**NEUVOSTOLIITON SIIRTYMINEN KOMMUNISTISEN YHTEISKUNNAN
LAAJAMITTAISEN RAKENNUSTYÖN KAUTEEN.
PUOLUEEN XXI EDUSTAJAKOKOUS**

1. Kansantalouden kehittämisen seitsenvuotissuunnitelma Neuvostoliitossa tapahtuvan kommunistisen rakennustyön ohjelman elimellisenä osana	711
2. NKP:n XXI edustajakokouksen kansainvälinen merkitys	725
3. Kommunistinen puolue on neuvostokansan johtava ja järjestävä voima taistelussa kommunismin viemiseksi voittoon Neuvostoliitossa	732
Loppukatsaus	738

Karjalan ASNT
Kulttuuriasiain ministeriön
Sortavalan kirjapaino

Sortavala, Karjalankatu, 32